

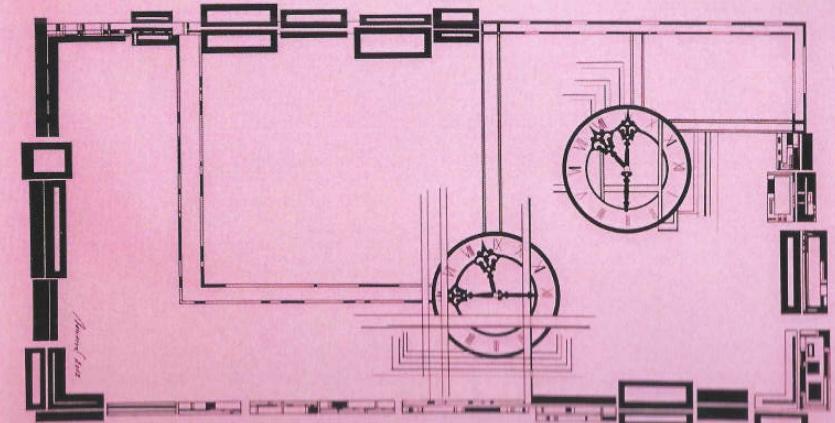
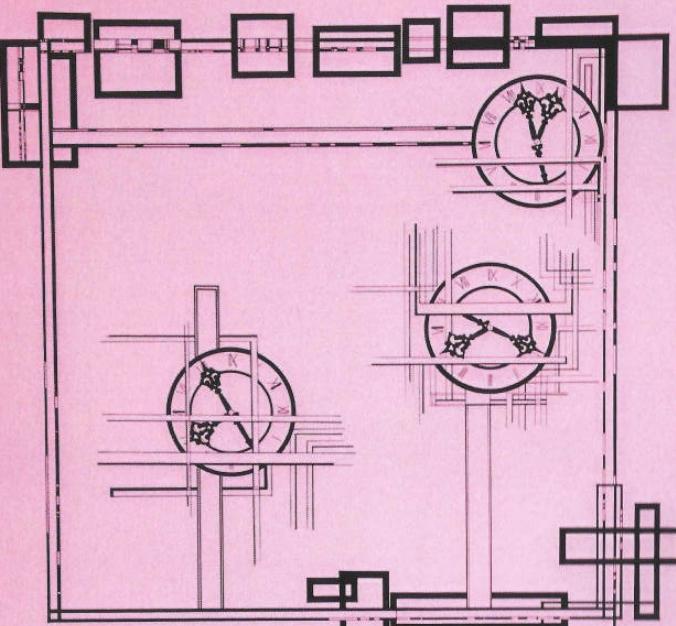

insect

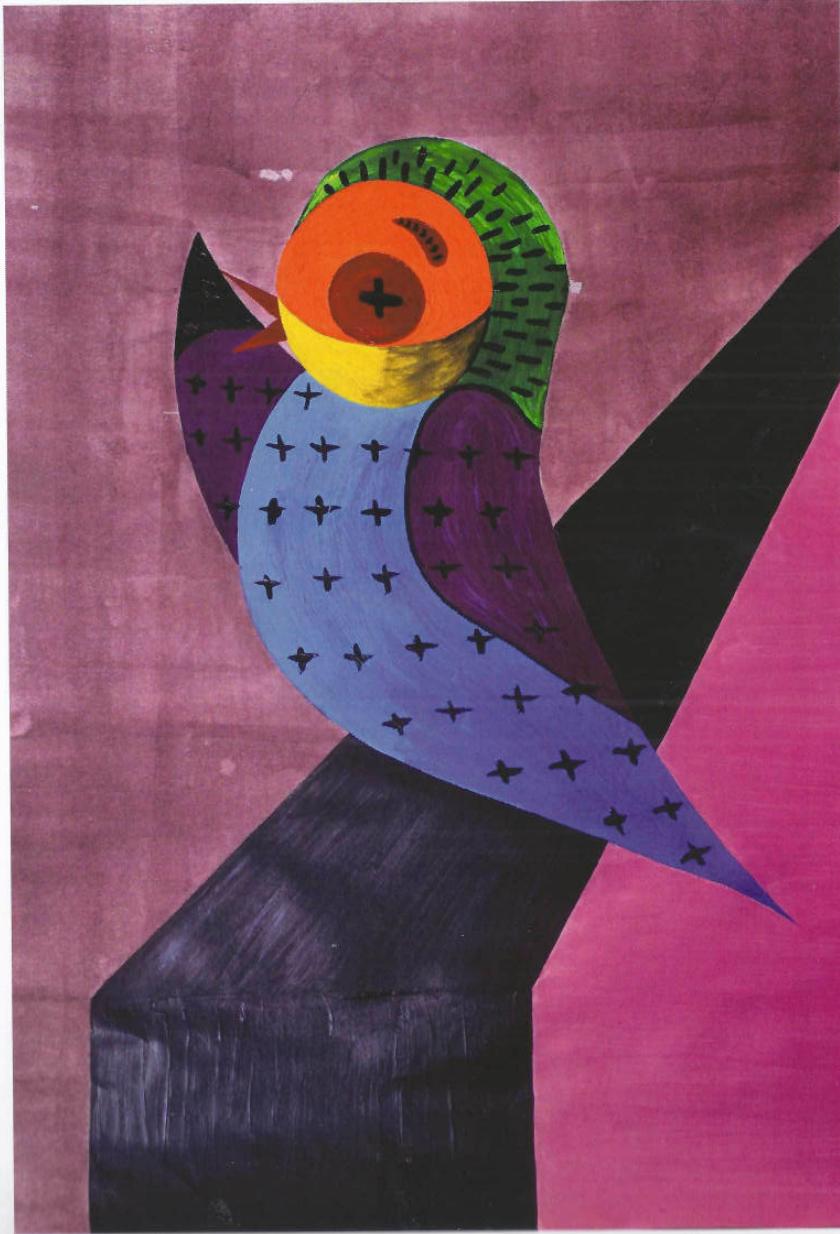
37 Hmyzáků

kachna.blazni.cz

Mechanická růžová

kachna.blazni.cz

Bez názvu

buri.blazni.cz

Milí čtenáři,

Zatímco webovým kanálem Blázni.cz protékají díla a dílka patnáct nebo šestnáct měsíců, od prvního tištěného čísla do druhého, do kterého koukáte, uplynul asi tak rok. Za ten rok jsme potkali mnoho milých bláznů a s radostí tu některé otiskujeme. Začali jsme se scházet pravidelně, osnovat a pořádat roztočivné akce a doufáme, že se skupina ještě rozrosté.

Strukturu „časopisu“ jsme v zásadě zachovali. Úvahová část tentokrát nemá dané téma, další novinkou je „cejch pajzlu“, varující citlivějšího čtenáře před obsahem hrubšího zrna.

Najdete tu mnoho vážné i hravé poezie, koláže a automatické psání, vyprávění nová nebo pokračování těch z minula, obrazy, myšlenky a na konci několik otextovaných fotografií. Říkal jsem si, že bych Vám něco doporučil, ale to byste s tím byli rychle hotovi. A to tedy ne.

Přeji Vám inspirativní a příjemné čtení,
Fanky

Na podobě 2. čísla se podíleli AN², Buri, Fanky, Houba, Kachna, Kolemjdoucí, Mlyje, Nesmyšlon, Rogo a Turda.

V případě zájmu o čtení, výstavu, nebo cokoliv jiného nás kontaktujte
na.redakce@blazni.cz

Knihovny

Doma mám dvě knihovny.

Jedna je v obývacím pokoji.
Je v ní próza.

Kapitoly mají běžně desítky stran.

Druhá je na záchodě.
Je v ní poezie.
Báseň většinou vyjde na jednu stranu.

Praktické řešení obtížné situace

Mnozí z vás to možná znají. Vypravíte se automobilem do města. Ze stresu, které město na řidiče chystá, vám nezbyde, než jít na sklenku oblíbeného nápoje. Netrvá dlouho a vaše motoricé schopnosti rapidně klesají, nálada naopak stoupá, stres je ten tam. Jenže! Co udělat s osobním vozem, o který se tak bojíte? Nechat před hospodou? No. Proč ne? Ale co když ho už zítra neuvidíte... Zavolat si taxislužbu, která odvezete vás i váš vůz domů? Poněkud neekonomické. Spát v autě? Nepohodlné. Zkrátka, nejlepší je nasednout a jet pěkně v klidu domů.

Ted' si asi říkáte, k čemu nás ten zpropadený Mlyje nabádá! Ono mu snad už definitivně přeskočilo! Ale Mlyje se jen směje pod vousy a ví své! On totiž ví, jak na to!

Každé auto má povinnou výbavu - lékárničku, hever, žárovky, pojistky, tažné lano, trojúhelník, rezervu a kdo ví, co ještě... K této výbavě by si měl zodpovědný řidič přibalit také spací pytel.

Opilý řidič si navlékne spací pytel a usedne za volant. V žádném případě NESMÍ rozsvítit světlá! Zajede vozem na krajnici a velice pomalu jede domů. Musí jet tak pomalu, aby se okolo jedoucím řidičům zdálo, že auto stojí. Pokud se o tento váš "stojící" vůz budou zajímat policisté, stačí dělat rozespalého člověka, kterého právě příslušníci probudili. Agilní policista může namítnout, že máte nastartovaný motor. Na to je samozřejmě snadná odpověď: "Je mi zima, a tak si topím."

Jak sami vidíte, tento postup je naprosto neprůstřelný a Mlyje měl zase jednou pravdu.

(Pozn. redace: Mlyje si tuto radu nevycucal z prstu, jedná se o pouhé shrnutí dávno známych faktů.)

Tramvají v pravý čas

nesmyslon.blazni.cz

Byla neděle, 23. prosince a v Praze pršelo a bylo hnusně šedo. Tramvaj praskala ve švech a mezi znechucenými obličeji si hledal cestu štiplavý pach alkoholu a tabáku. Kdesi za mnou tlustý pán hlasitě chrápal. Pobouření maloměšťáci se otáceli a povýšeně odrkovali. Otočila jsem se taky, ale s úměvem; už dlouho jsem nikoho neslyšela tak krásně chrápat. Byl to snědý, zavalitý muž kolem paděstky a vypadal docela mírně. Z konstatní hladiny buráčivého chrapotu náhle vystřelil jako šípka nepříjemný, pištivý zvuk. Maloměšťáci nadskočili. Chlapec s patkou k sobě přivinul poplašené děvče v konverskách. Pani kolem čtyřicítky se svěřila se svým úsudkem o dnešní společnosti jiné paní kolem čtyřicítky. Tramvaj sebou házela a muž vytrvale burácel. „TTTTT,“ ozvalo se zamlaskání dobrotivé stařenky. Muž převalidil hlavu na druhé rameno a hlasitě si povzdechl. Maloměšťáci pookřáli. Za deset vteřin zase posmutněli, muž opět začal burácer. „Karlovo náměstí,“ ozvalo se z reproduktoru a muž byl v mžiku na schodech. „Dárky! Pro bližní!“ volal odhodlaně a zapadl do dveří s nápisem „Alkohol, tabák.“

Rozloučení zaměstnance Skatolu co.

Vážení přátelé, kolegové, spolupracovníci,

Vítám Vás na oslavě svého jubilea a zároveň na ukončení mé dlouhodobé spolupráce s institutem. Děkuji za všechny dary a poznosti, které jste laskavě přinesli. A přeji si, abyste se zde dnes dobře bavili.

Při této příležitosti rád bych se na Vás obrátil s prosbou. Jak víte, pracuji v našem ústavu již pětařacet let a toto je poslední možnost se s Vámi všemi setkat. Vždy jsem naší práci přikládal velkou váhu. Nebojím se říci, že jsem se na našich projektech podílel tělem i duší, ať už to bylo přímo zde ve Skatolu, nebo mimo pracovní dobu u mě doma v Čuňačicích. Prostě, žil jsem a žiji prací, protože ta je zároveň i mým hlavním koníčkem. Za sebou mám již stovky, ba tisíce odebraných

vzorků a jejich rozborů. Moje práce, doufám, uspokojila mnoho našich klientů a v mnohem je snad i obohatila. Mýma rukama prošla spousta vzorků, které zde uchováváme. Mnoho z klientů osobně znám a náš klientský vztah se změnil v některých případech ve známost a ve dvou případech dokonce v přátelství, které nakonec vyústilo v rozšíření našeho pracovního kolektivu. Firma mohla díky mým, a samozřejmě nejenom mým, zkušenostem a nadšení za posledních dvacet let úspěšně expandovat do všech hlavních evropských regionů.

Zkrátka. Rád bych Vás požádal, jestli by mi za moji dosavadní práci nemohl být také odebrán vzorek. Jestli by institut neocenil moji mnohaletou práci a neuchoval moji stolici, tak jako stolici našich významných kolientů, pro příští generace. Zkrátka jestli by institut neposkytl pro svého dlouholetého zaměstnance malý prostor v mrazících boxech, jestli by nebyl ochoten vložit energie do uchování alespoň malého hovínka, aby i moje děti mohly případně ocenit moji práci, můj život. Prostě, bylo by pro mě poctou, kdyby mohlo být moje hovno zmraženo a odvodněno. Prosím, zvažte tuto možnost jako malý dárek svému kolegovi.

Děkuji, děkuji a přeji příjemnou zábavu.

kolemjdouci.blazni.cz

Nová dobrodružství Formiru

III. Kapitola druhá: Několikadenní večírek na dně Bajkalu

4Mir je zakrtčen.

Lajka si oddechl: „Krásná práce!“

„Kromě jednoho na mol opilého rybáře to vypadá, že nás nikdo neviděl.“ praví unisono Mizaru a Kikazaru.

„Bude to v pořádku?“ strachuje se Lajka

„V těchto končinách je právě dvacetdva dvacetdva, a ten rybář je zcela pověrčivý. Nikdo mu nebude věřit „usmívají se oprice.

„Nyní, každý, kdo ještě neví,“ usmívají se opice.
„Nyní, každý, kdo ještě neví, je konečně čas pořádného odpočinku, zavolám Múzy, jistě již cítíte jejich inspirující přítomnost, připojme chámré, nechme odplavit stres spolu s pěnou dní!“ ozval se první poddůstojník.

A skutečně jako mávnutím kouzelného proutku přicházejí sponzoři.
Mezi nimi i krásné prsaté můžu.

V tutéž chvíli přistává Lajce v koutku spojka, a druhý Sqrrl, K 706, mu vráží do tlapky lahev s cHamré: „Jen si dejte do nosu, Kapitáne. Cesta stála za hovno a byla dlouhá. Je čas na božské pěnice,“ a obracejme jednu z můz.

Lajka potáhl poslal spojku K 704 a žíznivě se napil z láhev.

Tak je to správně!“ tleskl Džandon a lišáčky potáhl květěkou.

Nyní již Lajka cítí opojení. Popové rotátory zaplavily jeho vědomí a příjemně teplé múzy se mu ovíjejí kolem stehen. Cítí první známky křečí a začíná přenít. Je mu božský.

Opojení padají na zem a svíjejí se v růžové zábavné pěně. Párty začala. Podobné večírky bývají pouze na el Bordu.

„Škoda, že se nemohl zúčastnit Duran Duran.“ Křičí Džandon Lajce do ucha.

Ta se jenom tupě usmívá a pění

Působení spojky je trvalejšího charakteru, ovlivňuje vnímání a je mírně halucinogenní. Ve spojení s cHamré – které působí krátce, ovlivňuje koordinaci a po jeho požití se v ústech začíná vytvářet zábavná pěna a tělo pocítíuje slabé elektrošoky – způsobuje dlouhotrvající stavy euforie.

Nyní si Lajka uvědomuje silnou přítomnost můz. Cíti silnou touhu a přitažnost. Telepaticky ví, že je to oboustranné. Miluje je všechny, každou jinak, každou zvlášť a všechny dohromady. Potom tančí a pění.

váli se po zemi, tančí, objímají se, pění, svíjejí se. Zábavu začíná řídit první poddůstojník. Je v tom skutečně dobrý.

Několikrát odešli do svých komnat. Několikrát se vrátili. Večírek trval pěkných pár dní a nocí. A za tu dobu vzniklo mezi lajkou a můzami hluboké přátelství, spojené s láskou a čichovým a chuťovým poutem. Sqrrl si také našli své protějšky. Všem se bude stýskat. Ale povinnost zachránit Program je nadřazená nízkým choutkám a dokonce i takřečené lásce.

Ale konečně byl konec. Je třeba, aby byl naplánován výstup na povrch a provedení celé akce. Stevardky a roboti otírají omyvatelný velín, vysávají pěnu, odnášejí dopité lahve. Pouštějí oxygenátory a UV lampy. Velín je vydezinifikován a očištěn.

Párty skončila. Hrdinové se scházejí na velín před poradou. Sqrrl balí vyprošťovací spojku. Opuchlé obličeje se odrážejí na stěnách, podlaze i v monitech velínu. Hrdinové jsou saturovaní zábavou. Je čas pracovat!

(pokračování na Blázni.cz)

„Kde budeme rodit?“, ptala se skupina těhotných maminek, s bříškama plnýma miminek.
„V porodnici“, odpověděl porodník, co v dětství chodil na nočník.
tedy chodí na mísu, do které v sedící pozici porodí každodenně stolci...

„Sraly nám na ně mouchy, tak jsem je vysadil“

Noci

Nocí bloudí chodci jednoocí
Lucerny nosí
Dvojitých očí

Svět zdá se černobílý
Uprostřed zimy
Stíny
Ve skalách jak
v očích důlcích díry
překvapíš slepé netopýry
spící
a zem dutá vydá
svědectví

jdu po svých stopách
sněhem
a objevuji
svůj život
svou sněhobílou zem

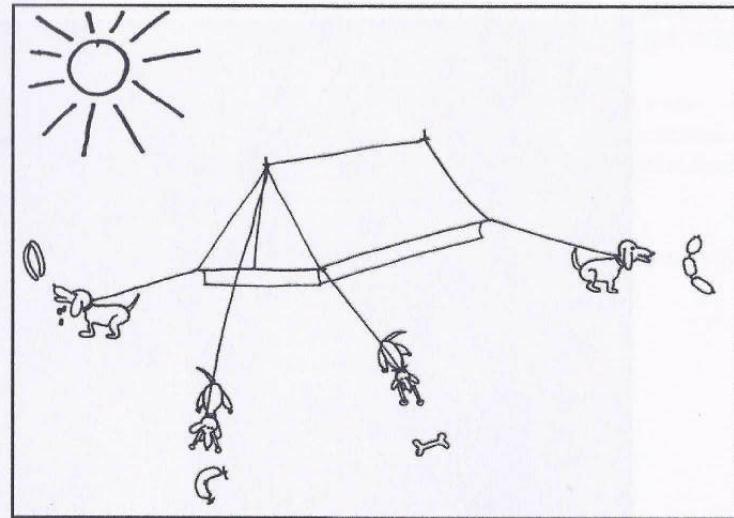
báseň jak smaragdový pták
přilnula k vánku
stáváš se sám sebou
naopak
pozpátku

Pozoroval okna, kterak jsou od much zasrána

I napadlo ho, že jeho duše podobně být může
zadělána

Že sic by ven z sebe na svět pohlédal,
jen vnitřní hovna by zpět dohledal

Zapomenuté kolíky – řešení problému

Kopretiny nech na hlavě

Kopretiny do vlasů
Slunečnici do rozkroku
Člověk se zastaví v úžasu
Kolik že vlastně uběhlo roků
od první pusy tenkrát v létě
první rudé armády
od propadnutí cigaretě
Tohle a víc mám za zády

Nebudu už nikdy pannou
Z hymenu nezbylo zhola nic
Do vázy kytici uvázanou
dát z kopretin a slunečnic
co předtím byly tam a níž
Bláznovství raději nechat stranou?
Ó, nikoliv, to nezměníš!

Dřevorubci

Vzali jsme sekypy, pář metrů provazu, pilu a vyrazili do lesa na soušky. Na první jsme ani nepotřebovali sekyrku. Stačilo se jen mírně opřít a strom už ležel na zemi. Stejně tak druhá i třetí. Se čtvrtou jsme se už trochu zapotili, ale nakonec podlehla taky. Stačilo pořádně zatáhnout za provaz a kácela se jako každá druhá. Postupovali jsme dál do lesa a tu a tam ještě nejakou soušku povalili, ale pořád to nebyla ta pořádná práce se sekypou a dvoumužnou pilou.

Soušky už nás prostě omrzely. Svázali jsme tedy vytěžené kmeny a odtáhli je k chalupě na kraji lesa. A teď je čas na pořádnou chlapáckou práci! První smrk měl asi dvacetpět centimetrů v průměru. To už bylo něco. Zběžnou kontrolou jsme se ujistili, že ten jeden smrk v záplavě stromů vlastně ani tak moc nechybí. Pařez jsme zahrnuli hraťankou a pro všechny případy jsme odřízli špičku poraženého stromu a naranžovali ji jako semenáček. Iluze byla zkrátka dokonalá. Podobným způsobem jsme složili ještě tři kusy - o poznání větší. Jeden po druhém jsme je dotahali k chalupě. Připadali jsme si jako skuteční pionýři, zálesáci, kanadští dřevorubci. To je to slovo: DŘEVORUBCI. V chalupě jsme si dali horkou bramboračku s pořádným dřevorubeckým krajíčem chleba a užívali si příjemnou bolest v unavených pažích. Z rozjímání nás vyrušil až Vojtův táta. Chvíli strašně řval, že jsme idioti a že je to průser, pak zapnul cirkulárku a začal řezat kmeny na špalky, které kvapně nosil do kůlny.

„Tyvole, tak takhle rychle jsem ještě fotra makat neviděl“, pronesl Vojta a šli jsme se raději věnovat jinému dobroružství.

DĚLNICKÉ AUTOMATY

„automatické psaní bez přemýšlení“

TY jsi vítr, jenž všechno dotkne se, a Já jsem vesmír, jenž první a poslední pronese – MY jsme ještě příliš přízemní, jsme kořeny, dusíme se navzájem, a paradox je ten, že se k smrti milujem – přitom stačí tak málo, vyprovokovat život píchnutím, „Pravda je provokace, jež probouzí z tupě sladkého spánku“ jen maličko zašermovat špičkou nože, vyprovokovat další zpítomělou sebelítost, nechat se příkurtovat k vlastnímu domu a čekat příchod Nejvyššího – popíchnout posledního idiota závislého na trýzni, nechat si amputovat ruce a zhloboka se zasmát –

blázen si vidí i přes rameno, blázen by se nechal pro Pravdu zmrskat – blázni jsou prastaré duše, jež se stále vrací, aby provokovaly a záhy odešly, na samém okraji geniality pobudou ve světě vezdejsím čtvrt století, ta šílená grimasa tvorů na okraji, diagnosta, jež objímá labutí šíji – pokoj vám a Zahradu radostnou, omdlévat slastí, zkroutit se blahem do ulity, padnout do víru víry, v Ráji, kde jsou růžové lístky hebčí než kůže Panny bez poskvurny –

vysadit léky nebo si jich vzít projednou víc a upadat do tmy, vysmeknout se ze želízka by se chtělo, dělat, co si zachcem, ve svých malých vesmírech – nikdo mi to toulání po hvězdách neproplatí, tak co! nikdo neví, co si ten druhý nese v nitru, co si druhý vlastně myslí, ty, jenž jsi bez viny, pohlavuj mě až ke zpovědnici – nebo nasadit jiné léky = potravu Bohů, nazí a osvícení, života plni plujem – chtělo by se vystřelit ke slunci úsměv a slova, ulehnut do trávy s úctou před nalezením cesty –

učinit ze všech zvěrstev ctnosti, čistotou pomazat úchylnosti, kdo není zvíře, ten nechť se postí – ležet v trávě bez obalů a přežvykovat pampelišky, to toulání po hvězdách nám stejně nikdo neproplatí – opustit tělo, na nebi doplnit proužky, s pomocí Poznání přivítat šum – pohlazení pohybů posouvá hloubku do dalších dějství - bez trvalého děje, všechna ta sláva a diplomu a legendy nechť jdou do prdele – my

žijem teď a tady, jsme na počátku, sajeme z bradavky mládí, dravě a neukojeně –

zombie si vycucává už jen hnis z prstu, náramně si vychvaluje mladistvou rebelii – už jen pář kroků a život v rozumu se rozpadne jako hliněné hlavy houpající se v žumpě, jako zrnička prachu v poušti jsme, titěrný ždibec odlupku z kůže, tenké a průsvitné, přiložené k rozžhavené žárovce –

v nepatrnosti je tolik skryté krásy, že i odchod nese stopy půvabu! odlupky po větru pronikají do dalších životů – oděrky našich příběhů, kusy utřžených rukávů, vše se to vrací v nezastavitelné recyklaci – jen pář obrazů dalších po sobě zanechat, a ani ty, ani ty nakonec nezbudou, až vyhasnou poslední srdce, do nichž jsme se stihli zapsat –

Noc v srdcích bez rytmu podrývá autority –

3. 6. 2013, Dělnická ulice, Praha - Holešovice

Něžná

Nevím, zda jsi skutečná, Něžná.
Dostal jsem Tě jako ramínka, nůžtičky nebo život.
Někdy Tě nevidím, pravda, mám zavřená okna.
Ale ráno nacházím umyté nádobí a voňavé prádlo.

Bez Tebe neslyším klid, jenom rachot.
Ač to nevidíš, v mé srdci je vyryto Ona.
A jsi to Ty, kdo mi to tam ryl.

Platinovým nožem víl.
Abych na tebe uvěřil
...že jsi moje Mona.

Variace

**Láska je jako
Večerníček.**

Polodechy

Do chrtánu nového dne
ulpím krátkou vzpomínkou.
Stačí se nadechnout
a odzívat si těch pár pocitů nepohodlí.

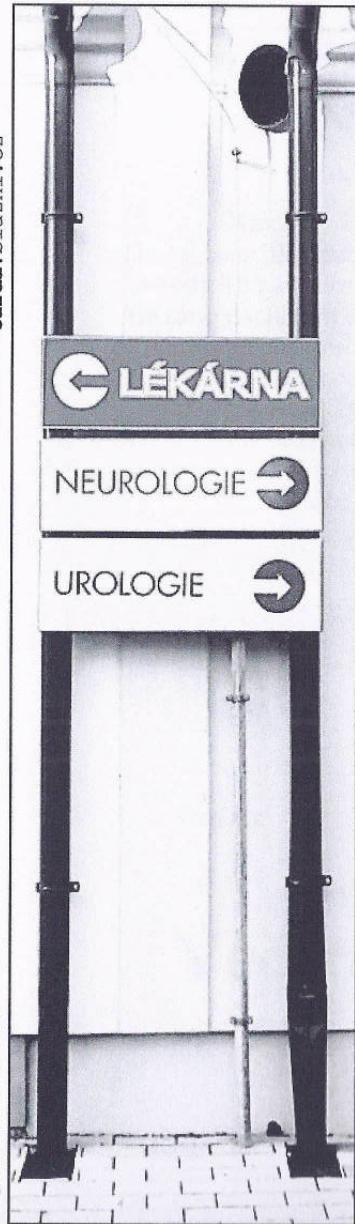
Zmíním i stav ducha
– svatý ulpí na podrážkách
včerejšího dne.

Do nového týdne vstoupím
s halasem a válečným rykem.
Stačí si odplivnout
a vydechnout mlhu.

Zmíním i sílu paží
– meč a štít značí,
že neustoupím.

Do odrazu k dalšímu dni
si namalují křídou hvězdu,
abych lépe prošel do vesmíru.

Už nic nezmíním,
protože rádek muk je už dost.
Takže si zazpívám
jen tak pro radost.

Jednou

Jednou zestárnete.

Najednou budete pořád u doktora.

Nejednou strávíte v čekárně celé dopoledne.

A jednou vás sestřička odmítne slovy:

Jste ve špatné ordinaci, dědo.

Tohle je neurologie, ne urologie.

Jednou si uvědomíte, že jste staří.

Jarní kýč

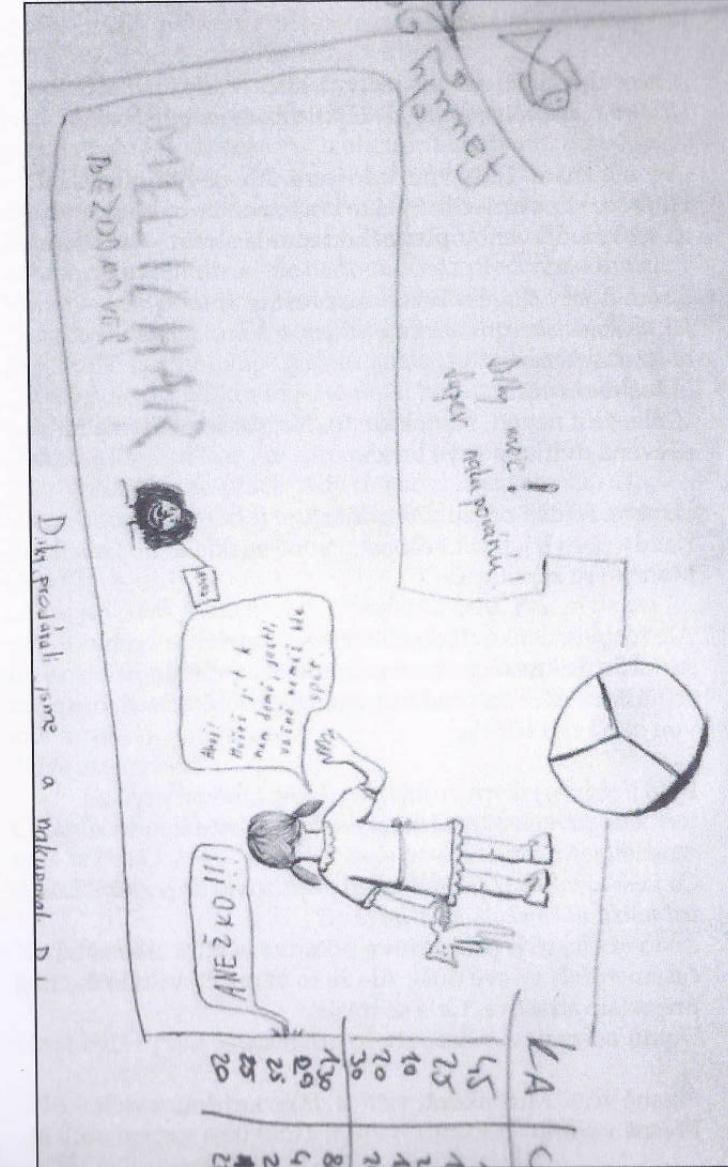
Pupeny třešně – naditě a lesklé,
křehké, světle zelené lístky, kmen.
To vše mám na dosah ruky.

Slunce prohřívá každý milimetr kůže
stamiliony něžných pohlazení.

Pod nohou mi křupl starý list
a rozpadl se do mladé trávy:
mezi mravence a sedmikrásky.

To vše mohu hladit rukou,
šimrat nohou,
laskat ústy.

Mít hubu plnou hlíny.
To by bylo.

Jen jednou

„Otče, zhřešila jsem. Jen jednou, ale...“

Uf. Proní dvě věty nebyly tak těžké. Čekala jsem to horší.

„Vy mě znáte. Tedy víte, kdo jsem. Ale nevíte, jaká jsem.“
Hluboce si povzdechl. Spíš to cítila, než že by to skutečně za tenkou dřevěnou přepážkou mohla slyšet.

„Jsem dobrý člověk. Věřte mi, prosím!“

Jak ho mám slovy přesvědčit o něčem, o čem si ani já sama vnitřně nejsem jistá?

„Musíte mi věřit.“

Cítila, že jí nevěří. Nedokáže to. Nejistě se podívala na dřevěná dvírka po své levici.

„Dobře. Raději půjdou. Promiňte.“

Každý pohyb jí trval věčnost. Pevně stiskla ucho kabelky. Maličko se zapotácela.

Ale už byla venku. Nerozhlížela se. Jen velice rychle zamířila nejkratší cestou ven z kostela. Seběhla pář schůdků a už byla před branou. Ulicí dolů na autobusovou zastávku běžela.

Bylo jí jedno, jakým autobusem jede. Hlavně pryč od těch osudových okamžiků. Jako kdyby vzdálenost uměla zmenšit její hrůzu.

Co jsem to udělala? Jak teď můžu přijít znova do kostela? Jak teď můžu jít kamkoli, když on to ví?

Že to ví On, to je pro zatím v pořádku, s Ním si to snad časem vyřeší ve své duši. Ale že to ví on, člověk, kněz, to jí připadal strašlivé. Celá se třásala.

Domů od zastávky zase skoro utíkala.

Přesně včas. Muž akorát vstává. Jako každou neděli.
Přesně v osm.

„Kdes byla?“ pátravě a přesto rozespalé na ni mžoural.
Oči plné ospalek, zaslhlá slina v koutku.

„Sousedce naproti, Vohářkový, se udělalo blbě. Psala mi brzy ráno, ještě v noci vlastně. Tak sem jí doběhla pro kapky na žaludek do lékárny u obchodáku, ta má nonstop.

– Chceš kafe?“

Proč se ho ptám, jestli chce kafe? Po dvanácti letech, co si dává kafe každé ráno. Ať na mě tak nekouká! Pevněji sevřela ucho hrnku. Nikdo se nic nedoví. Kněz přeci musí mlčet. Všechno je v pořádku. Neděle jako každá jiná.

„Jdu startovat auto. Za pět minut vyrážíme na mši. Tak šup, šup!“ Druhé „šup“ jí dnes znělo podivně výhružně.

„Já dnes nejdu. Půjdou se ještě radši kouknout na tu Moniku. Jed' dnes sám a všechny pozdravuj.“

„Jakou Moniku?“ ... ten jeho podrážděný tón!

„No Vohářkovou přece. Aby to nebyl třeba slepák...“

„A pokud bude? Odoperuješ jí ho snad?“ ... ten jeho pohrdavý tón!

„Radši už jdi.“

„Hm. Jdu. Tak Vohářková...“ nakrčil čelo. Pak přesnou prudkou ranou zabouchl dveře a byl pryč. Byl na cestě do kostela, kde dnes ranní mše povede muž, který o ní zná pravdu. Ten pocit ji pevně držel za hrdlo, tisknul jí je, znemožňoval jí dýchat.

Tohle nevydržím!

Cely den byla roztěkaná, ale když se nad sváteční polévku s knedlíčky rozhodla, jak svůj problém vyřeší, tak už se dokázala alespoň na venek lépe ovládat.

Nesmí to NIKDY nikomu říct. Ty to víš. Jsem dobrý člověk! Věř mi to, prosím!

Už si byla úplně jistá.

„Nechce se mi na noční.“

„Já vím, nechce se ti tam nikdy. Namažu ti rohlíky extra

tlustou vrstvou, chceš?“ Dokonce se zvládla mile usmát.
„Dík, to budeš hodná. Stejně tam nechci.“ Zatvářil se jako
trucovité dítě.
„Ale jdi. Musíš. Ta hypotéka na tenhle barák se sama
nezaplati.“ *Musíš. Jdi už. Jdi!*

Věčnost. Uběhla věčnost. Ale už zase konečně běžela.
V běhu se cítila podivně bezpečná.

„Otče!“

Tohle bude těžké.

„Zhřešila jsem. A...“ *Aááááá!*

KLID!

„...a zhřeším znovu. Promiňte. Můj hřich už vás nebude
trápit. Sbohem.“

Zhluboka vydechla a zmačkla kohoutek. Maličká zbraň
polohlasně štěkla.

Víc cítila, než že by to mohla slyšet, jak se za tenkou
dřevěnou přepážkou sesunulo tělo starého kněze o kousek
níz.

A to všechno pro jeden polibek.

Stačí vyjít ven a dobře se dívat

Buď zdráv, milý příteli
zdá se, že jsem konečně, po mnoha křížovatkách, došel
konečně k cíli. Mé tělo je slabé, tak slabé, že rukou sotva
mohu pohnouti. Ale kdož ví, jaké bude mé další poslání..

Opeřený, tvá moc je věčná.
Jen ty jsi všeho mocen.

Sedím, já si na tebe počkám, Inspirace. Pohnutí. Opakující se fráze.

Tytěž stíny tvarů z kolotoče.

Masky. Pokušení masek. Dřímota. Šumění listí, samota.

Jak!

Byla jsi sama v tom pokoji, plna údivu ze mne?
Brazílská umělkyně visí ve tkanině nad jevištěm při hudební show
Delirium.

Připraveni jsou i správci běžeckých tratí.
Sněhová děla začala koncem minulého týdne chrlit na sjezdovky umělý
sníh.

Lyžaři by to měli poznat na plynulejším rozjezdu.

MUŽI NIKDO NEPOMOHL!

Včera po poledni zemřel 75letý muž v Lidické ulici v Plzni.
Když doběhl autobus, zastihla ho srdeční slabost.

Pirátské nahrávky byly rozemlety
a vzniklá plastová drť. Bude použita pro výrobu plastových
palet.

Zítra se tvoje dítě nevrátí ze školy!
Stačí vyjít ven a dobré se dívat.

Střelci

Nastal čas na nápravu chyb.
Vlídne slovo a omluva všechno spraví.
Někdy rychleji mluvíte než myslíte.
Ale všecko se dá vždycky vylepšit.

Poklidný život jedné mayské generace brzy skončí...
K vysněnému cíli vede obvykle jedině práce a vytrvalost.

„Saddáme, budete oběšen.“

(Pozn.: sestaveno z vět knih, novin, časopisů.)

CO SI VZÍT S SEBOU PRO BOJ S KRAVATÁKY:

pastu na zuby, kartáček
 hledáček
 trenýrky - čtvery
 pušky a sekery
 nezapomenout mušky!
 pruty s vlastci
 hřeben a osobní věci
 kalhoty s puky
 chrániče ruky
 lakýrky, náhradní tkaničky
 vysílačky a rušičky
 ponožky - 5 páru
 (radši ještě jednu sekeru)
 bavlněné košile
 tříštitvé střely proti přesile
 jeden teplý svetr
 dozimetr
 kožené rukavice
 sumky a nábojnice
 kanady, falešné doklady
 fáče a obklady
 škrťicí: obvazy, struny
 roubíky s trny
 ampule s jedem

mapu s kompasem
 mačety a nože
 třaskaviny, nálože
 tabák a zápalky
 kreditní karty, bankovky
 sako a kravatu
 převlek k návratu
 lék proti bolesti
 rovnač kostí
 kabát s kapsami
 jed na krysy pro boj se psami
 kyris a opasek
 brousek sekerek
 klobouk a krosnu
 plynovou masku
 dýmovnice, černidlo
 šperhák, beranidlo
 čelovku a černou brýli
 dalekohled s termovizí
 KDP a suchary
 vodu a čutory
 pistoli s náboji
 do rukávu ručnice
 radši do obojích

JIŽ NEBOJÍM SE EXEKUCE!!!

<Lajoš. Fero Lajoš>

(Pozn.: tento text jsem našel v odpadkovém koši – Jaroslav Varlata)

Včelí muž

Pouštím si Us and Them...
 ...Dark Side of the Moon...
 ...a zvolna, bezděčně,
 opravdu jenom zvolna,
 si strkám konviči s čajem do řitního otvoru.
 ...a takzvaný Včelí muž právě otevřel dveře...
 Povidám:
 „Včelí muži, jak se vyslovuje ticho?“
 V odpověď zabzučel křídly...
 ... tak hodně podivuhodný byl ten zvuk,
 až jsem se z toho podělal do konývky s čajem.

Pozn.: koho tento text irituje, nechť zví, celý jsem si ho vymyslel, jenom ta hudba, ta ještě stále hráje a... s ohledem na... prostě... vymyslel... i když... částečně na tom něco... no... ...

Únik, část 2.

Rozhovor na personálním probíhal podle staré známé šablony. Personalista dříl oheň a síru, uváděl jednotlivé paragrafy a pomalu tlačil zaměstnance k podpisu dohody o okamžitém ukončení pracovního poměru bez nároku na odstupné.

Pod tíhou argumentů podepsal. Samozřejmě věděl, že jeho vina je minimální, ale takhle bylo vše jednodušší a hlavně bezpečnejší. Zaměstnanci, kteří se jakýmkoli způsobem postavili proti vedení, rozhodně neprofitovali.

„Mohu si alespoň ponechat svou mačetu? Během těch let jsem si na ni tak nějak zvyknul. Pro společnost snad jedna mačeta nebude žádná ztráta.“

A skutečně - nebyla. Dostal propouštěcí papíry a mačetu na památku a bylo to. Doma si pověsil zbraň na zeď, pohodlně se usadil do relaxačního ušáku a za zvuků meditační hudby usnul.

Opravářský tým v pěstírně pomalu odstraňoval škody. Nejprve buňce číslo 8 opravili hadici, aby byla připravena na zítřejší krmení, poté odvezli krmící vozítko do specializovaného servisu v nedaleké hale a nakonec vydezinfikovali celý prostor nehody. V servisu trvalo ještě asi hodinu, než přišlo vozítko na řadu. Když se servisní technik poprvé na stroj podíval, zarazilo jej, že je nádrž ze 3/4 plná. Podle toho, kolik buněk bylo nakrmeno, by měla být nádrž plná tak maximálně z 1/4. O této nesrovnanosti neprodleně informoval operátora.

„Okamžitě hermeticky uzavřete místnost - buňka pronikla do nádrže a krmí se. Musíte to okamžitě uzavřít a nastavit sebedestrukci, nádrž buňku nedokáže udržet! Mohlo by dojít k úniku!“ zařval operátor. Technik stačil doběhnout k tlakovým dveřím ve chvíli, kdy buňka roztrhla cisternu a začala se valit ven. Její cestu ukončila až sprška napalmu.

Nedlouho po incidentu se sešel krizový štáb. Slovo si vzal předseda:

„Zdá se, že jsme úniku zabránili. Nutno dodat, že s obrovskou dávkou štěstí. Nyní je potřeba důkladně prověřit všechny osoby, které přišly s buňkou i krmítkem do styku. Včetně jejich vybavení.“

„Pane, Effervescent - krmíč, který byl přítomen nehodě, již byl propuštěn. Prošel však důkladnými výstupními prohlídkami, takže si myslím, že se o něj dále starat nemusíme. Podle všeho je naprosto čistý“ řekl velitel vnitřní bezpečnosti.

„Dobrá, zkontrolujte alespoň jeho vybavení, abychom měli naprostou jistotu.“

„Pane, obávám se, že to nebude úplně možné. Odnesl si s sebou totiž mačetu. Ale prošla dekontaminační komorou a ta jak víme...“ šéf bezpečnosti již větu nestačil dokončit, k smrti bledý předseda jej přerušil slovy:

„Vy idiote! Uvědomujete si, že touhle dobou už může někde ve městě růst hnizdo?! Okamžitě zajistěte Effervescenta a tu jeho zpropadenou mačetu a modlete se, aby už nebylo pozdě!“

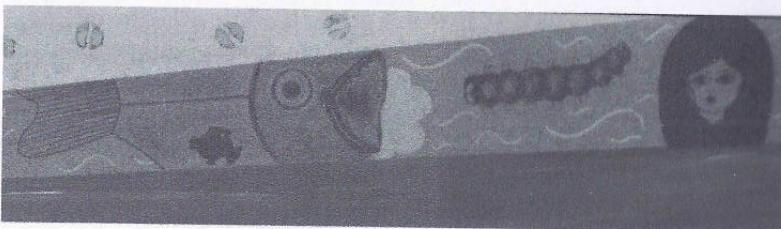
(Pozn. redakce: I. a 3. část naleznete mlyje.blazni.cz)

Hamiž

Kdyby se dalo vydělat psaním poezie,
napsal bych tuto báseň pro peníze.
Takhle si zas můžu dovolit ten luxus
napsat ji jen tak.

(komentář redakce: Autor zde vyzdvihuje pravou hodnotu umění, která nespočívá v jeho výsledku, nýbrž v motivu, který dílo do světa vyvražduje. Poukazuje na svobodu tohoto motivu, kterou po něm dělí samotné dílo, jakkoliv je na první pohled shodné s dílem vzniklým z motivu jiného. Tento komentář je vlastně zbytečný, neboť dílo je zde komentářem samo k sobě. Experimentální metodou dokazuje, že historie básně je od ní naprostě neoddělitelná. Kontext je to, co teprve umožňuje symbolu symbolizovat.)

(poznámka redakce: Za tuto báseň získal autor honorář ve výši 500 Kč. Básně byla financována z peněz daňových poplatníků prostřednictvím grantu EU. Celkové náklady na projekt zveřejnění činily 1123 Kč.)

10/10

Sportovec

Po ránu běžím parkem
téměř bez cigarety.
Strace sedící na lavičce
dívám se do očí.
Pohybem hlavy mi naznačí směr,
kde zaklenut v sobě se válí pár opilců za krovím.
Rád bych se přidal do trojky,
ale mám zapařený kulky.
Jsem nechutný sportovec.

Držitel

Majitel je ten, kdo má
majitel je držitel
kdo drží, nepouští
co se na něčem drží a nechce se pustit, lpí na tom.
lpí, jako když se lepí
Tak vzniká ztotožňování

Přilepte k sobě kus nábytku
Budec moci říct: zvětšíl jsem se
Takže se zvětšilo Vaše já
budete těžší a nemotornější
Blíž zemi.

Slový Gabriela Marcela:

V „mít“ (...) se cítím před světem tak bolestně sebou; tisknu k sobě věc, která by mi mohla být uchvácena, zoufale se pokouším si ji přivtělit, vytvořit s ní jediný nerozborný komplex. Zoufale, marně...

Slový Gautamy Buddhy:

Co je však nestálé, strastné a podrobené změně, je správné na to nahlížet: „To je moje, to jsem já, toto je mé Já“?

Labutě trhají se z opratí

Labutě trhají se z opratí,
v nozdrách cítí vůni dálek.
Splynout s proudem, už se nevrátit.

Kapky deště hasí nedopalek.

Labutě trhají se z opratí,
kdesi na obzoru už se blýsklo.

Labutě trhají se z opratí
a moře nikdy nebylo tak blízko.

Labutě trhají se z opratí
a město potápí se do tmy.
Když se z lásky touha vytratí,
asi na čase je zvednout kotvy.

Labutě trhají se z opratí,
vítr vymetá jím z peří špinu.

Labutě trhají se z opratí.
Tak proč teď náhle cítím vinu?

Labutě trhají se z opratí,
voda podemílá vratké břehy.
To, co před chvílí, už neplatí,
vždyť láska popravuje zběhy.

Labutě trhají se z opratí
a jedna za druhou mi mizí v dálce.

Labutě trhají se z opratí.

Labutě trhají se z opratí.

Jarní

Ladoňka dvoulístá,
šest plátků okvětních,
život mi přichystá
to, co je psáno v nich.

Má mě ráda.
Nemá mě ráda.
Má mě ráda.

Moment!

Ladoňka dvoulístá,
šest plátků okvětních,
život mi přichystá
to, co je psáno v nich.

Nemá mě ráda.
Má mě ráda.
Nemá mě ráda.
Má mě ráda.
Nemá mě ráda.
Má mě ráda.

Každá mě ráda má.
Tralalá tralalá.

Namaluju tvoje ústa

Nasedla jsem do autobusu, zcela ponořena v myšlenkách. Vpravo u okénka už někdo seděl. Nevěnovala jsem tomu pozornost. Zrovna jsem si říkala, jak bylo milé vidět včera po letech Jak svět přichází o básníky. Ta scéna s nemocnou Borůvkou je krásná, je to tak křehké...
... když Štěpánek recituje: „Namaluju tvoje ústa – ránu, která nezarůstá – vykrojenou z milých slůvek...“. Najednou se pohnul cestující vedle mě, asi že by rád vystoupil. Otočila jsem se na něj a ...
... a tomu pánovi chyběla skoro celá dolní čelist, takže mu uprostřed obličeje zela rozsklebená díra. „Namaluju tvoje ústa – ránu, která nezarůstá...“ jemu asi nikdo neříká.

an.blazni.cz

↑ Jsou tyto příběhy pravdivé, nebo vás jen taháme za nos? ↓

Dobytka

Nastoupil jsem do přeplněného vlaku a vyrazil do Prahy. Jako skoro každý den... Všechna místa byla plně obsazena s výjimkou jedné „čtyřky“. Měl jsem radost, že si mám kam sednout a zamířil tam. První pohled mi prozradil, proč na tomto místě nikdo neseděl. Dvě sedačky byly kompletně poházené smrdutými vajgly. Druhé dvě se však zdaly netknuté. Usedl jsem tedy a užíval si přepychu soukromí. Přidanou hodnotou byl zábavný magazín, který se válel poblíž. S chutí jsem se začetl a častým smíchem vzbuzoval pozornost spolcestujících. Cestovalo se mi báječně. Vajgly sice smrděly, ale co... Je jaro.

mlyje.blazni.cz

V Radotíně se začal vlak částečně vyprazdňovat. Mnoho cestujících vystupovalo. Ve chvíli, kdy mě míjel postarší pár, jsem zvedl zrak od čtení. Zachytily jsem znecucený pohled muže, který skrz zuby cedil ke své družce: „Podívej, jak to tady ten dobytek zasvinil.“

Jak říkají propagační letáky ve vlcích: „Železnice je svého druhu poezie.“

(Pozn. redakce na okraj: Mlyje má delší vlasy, plnovous a nesmyslnou zálibu v ošoupaných džínách.)

• • •
„No, ráno jsem se probudil, koukám jako puk do prázdný branky a čtyři stěny se začnou scvrkávat. Dostanu strach. Řeknu si: Mladej, koukej vodtud vypadnout. A pěkně z kostra.“

Lívežrout se nadýchhl, udělal pšouk, nicméně nesmrdeš. Kazu si zabroukalo něco jako: „Cídján drndrndrn fúj.“

„Pokračuji: A když sem dal dohromady kostru, čučím, že vokno jakbysmet.“

„Huhli dám,“ kýchl Lívežrout a frknul přes dubroj.

Za oknem podzim tloukl o kámen červeným lístkem, bosá víla zábla horkou láskou.

„Au bolí,“ Můzek vzdychl o překot.

„Napsala, že túť nebo túť?“

V zádu je nejdélší nit, je velmi režná a gúgala bum! Močí...

Všichni bez pojítka.

„Nezdá se nám to?“

Hlučně si lebedí, koukají, špína se rozprostírá, no, bez všeho!

Kazu se vybrebentilo, až Lívežrout šktnul: „Nevymýšlej, ba přemýšlet ti uškodí. Skus například bříňkomluv.“

Kazu zkusí bříňkomluv, namíchá do malty Áh, vtáhne se do žaludku, zaúpí, křekne po kazuovzku: „Bříňkomluv se vybřinkal a poslední žlutá z nebe spadla.“

„No, ráno jsem se probudil, koukám jako puk do prázdný branky a čtyři stěny se začnou scvrkávat. Dostanu strach.

(Pozn.: celá sbírka na blazni.cz)

Tak by

Kdyby čert neměl křídla a uměl černit
Kdyby anděl uměl dělit, ano, dělit
Kdyby hustá situace pomalu řídla
Kdyby tátové nenosili na prsou hvězdice dětí
Kdyby štěstí bylo listí a opadávalo
Kdyby peníze vymáhal vydří duch
Kdyby vydíral sběratel
Kdybychom nemluvili stručně v kuličce
Kdybychom byli plejtváci a ze zad frkali pořád stejnou repliku
Kdybychom netřídili a vyhazovali slova
Kdybychom je málokdy chytali
Kdyby „on: -“, „ona: -“, „on: -“, „ona: -“
Kdyby se on a ona zapojovali jen na chvíli
Kdyby se lidé vylidnili
Kdyby bylo zítra moudřejší včera

Bylo by ted'

Nejsvětější nyní

Je čas vyběhnout ven a počít konat ted'.
Je čas prožívat, nevzpomínat, neplánovat, alespoň na chvilku být šťastný z přítomna.
Je čas vynést odpadky, vyčistit mysl, dokázat pochopit kouzlo okamžiku, kouzlo ticha a klidu.
Je čas onoho rytmu, jenž tanec provází celým životem kousek po kousku, chvíli co chvíli.
Je čas neříkat vůbec nic a setrvat v tom prožitku.
Je čas zachytit tmu, aby nejvážnější krásu.
Je čas pochopit sebe a otevřít tak bránu dál.
Je čas pro těch pár kroků bez dlouhého plánování, bez jasného cíle.
Je čas začít žít pro naše nejsvětější nyní.

Nepovedená pohádka, aneb Příliš myslící matka

„Mami!“ zapištělo děvčátko, „Povídej mi pohádku! Chci spinkat!“ a pohodlně se uvelebilo na sedačce v tramvaji. Dospělý pasažér se nikdy tak pohodlně nesloží na tyhle sedačky v tramvajích, jako se na nich umí uvelebit ospalé dítě.

„Ježišmarja! Pohádku! Pohádku?!“ letělo mamince hlavou. Kromě toho stíhal její mozek ještě asi šest dalších operací. Zatnula zuby. Pak se usmála. Jen trochu nepřirozeně. Děvče zamžouralo. Pohádku. Ok.

„Šly spolu takhle na výlet dvě myšlenky a jedna druhé povídá...“ „Ježišmarja! Proč zrovna myšlenky?! Ajajaj!“ Maminka se zamračila, na vteřinku ztuhlala, nadechla se a pokračovala pevným hlasem (ovšem kolena cítila, jako by je měla mít z gumy, a hrozilo, že se složí): „....‘Tak ti mě napadlo – myslíš, že tam někdy dojdeme?’ eh eh híí...!“ Copak může myšlenka myslet?! Tosem-inepovedlo!

A matka se složila vedle děvčátka na zem a napůl se smála a napůl plakala a udívené a rozespalé děcko s ní.

Pohádka ze Staré Lhotky

„V setmělému lese šlo už všechno spát, mé milé děti.“ Těmito slovy začala babička svou dnešní pohádku. Jindra, Terezka a nejmladší Rozárka již leželi ve svých postýlkách – pelíškách, jak s oblibou říkávali, a čekali na další babiččina slova.

„Usnuly žáby kuňkalky u studánky nedaleko kamenného kříže, zající pod peřinkami z trávy a usnuli i ptáci v křovinách, jen sýček odpočítával roky života tomu, kdo jej z nedaleké vesnice

slyší. Měsíc se pochupoval nad oblaky, pokuřoval svou dýmku a pozoroval světla z okének vesničky, která se jmenovala Stará Lhotka.“

„To je u nás, to je u nás,“ zvolala Terezka, ale babička ji utišila. „Pst, Terezko.“

Podívej, Rozárka už spí. A víš, kolik je na světě Starých Lhotek? Spousty.“

Terezka se podivila, ale slíbila, že už bude potichu. Jindra jen nedočkavě zašeptal: „Tak jak to bylo dál, jak to bylo dál?“

Babička se tedy jala pokračovat ve své pohádce.

„Les byl, milé děti, tichý, tak tichý, že i sýček přestal odpočítávat, aby nenarušil ten krásný klid. Ale náhle bylo ticho něčím přerušeno. Z kraje lesa se začala ozývat tichá píseň. Její melodie byla tklivá, bez slov a lehce se nesla noční krajinou. Zvědavý sýček se nehlučně snesl do koruny stromu, pod kterým kdosi seděl.“

Byla to stará unavená žena. Opírala se o kmen a smutně si broukala. Ač píseň neměla slov, sýček věděl, o čem je. Ta smutná píseň byla o mladí, síle, odešlých létech a přicházející smrti. Vedle staré ženy stála nůše plná chroští na podpal, neb se blížila zima. Ale ona chroští do své chaloupky už nikdy nedonesla. Zemřela, jelikož síly ji opustily a široko daleko nebylo pomocí. Až brzy zjara, když zmizel sníh a chlapci vyrazili na obhlídku probouzející se přírody, spatřili tuhle a tamhle bílou kost. Vlci ji, mé milé děti, roztahali po kraji.

„To bylo ale smutné, babičko,“ zavzlykal Jindra.

„Neplač, vnoučku můj,“ řekla babička a pokračovala: „v každém mém příběhu jste vždy našli ponaučení. Zde je také. Co nemáte dělat, broučci?“

„Chodit sami do lesa,“ zašeptala Terezka.

„Správně,“ řekla babička a dodala: „nechoďte nikdy nikam sami, abyste nezůstali bez pomoci. Ale teď už sladce spěte, jako vaše sestřička.“

Babička políbila děti na čelo, potichu za sebou zavřela dveře a odesla do stodoly pro svou starou nůši.

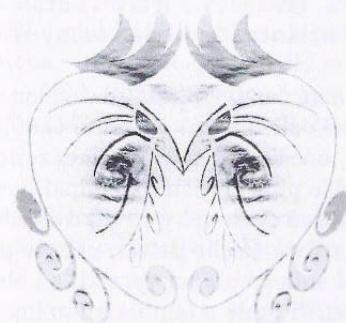
Papoušek Ara - Agrometalová báseň

Venku ve svém fáru
mám papouška Aru.
Venku je dost zima.
Ve fáru je zima.
Papoušek je tropický
nejspíš umrzne.
Venku je dost vzduchu.
Ve fáru ne.
Papoušek zdechne.
Udusí se.

(tudududududu)
(tududududu)
(tudududududu)
(tududududu)
(Hej!)

(Hej!)

(tudududududu)

Požádal mě

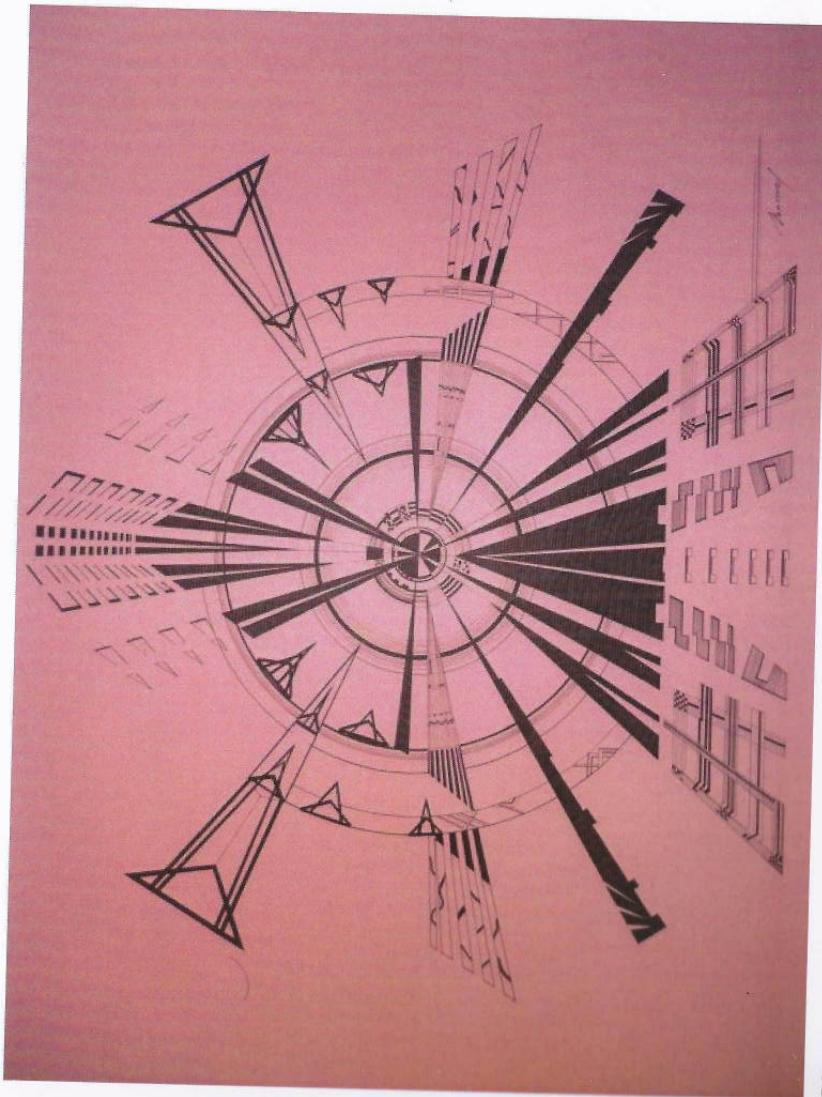
(punkový hymnus)

Požádal mě o přátelství d'ábel
Prý se mnou má pár společných přátel

Žádost jsem bez zaváhání přijal
Byl to přece von, kdo si mě přidal!

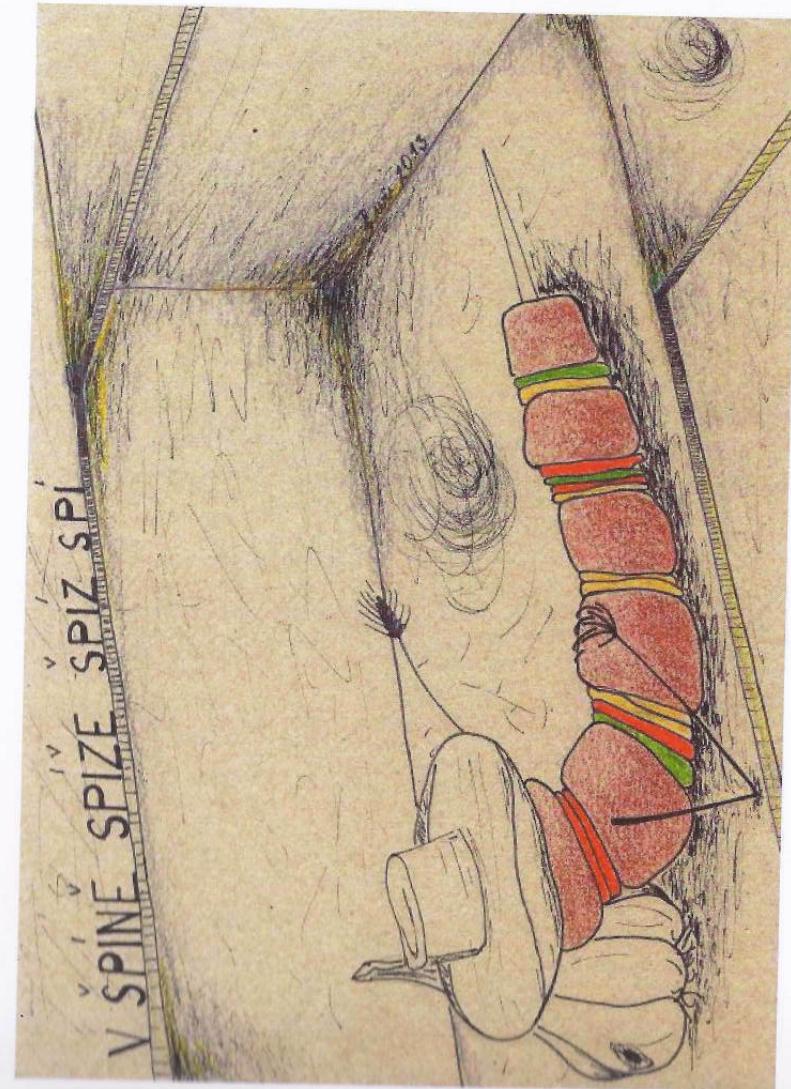
(Pozn. autora: poslední slovo každého verše je třeba zopakovat výkřikem.
Lze navázat refrénem trampskej písni "Jupí, čerte!"

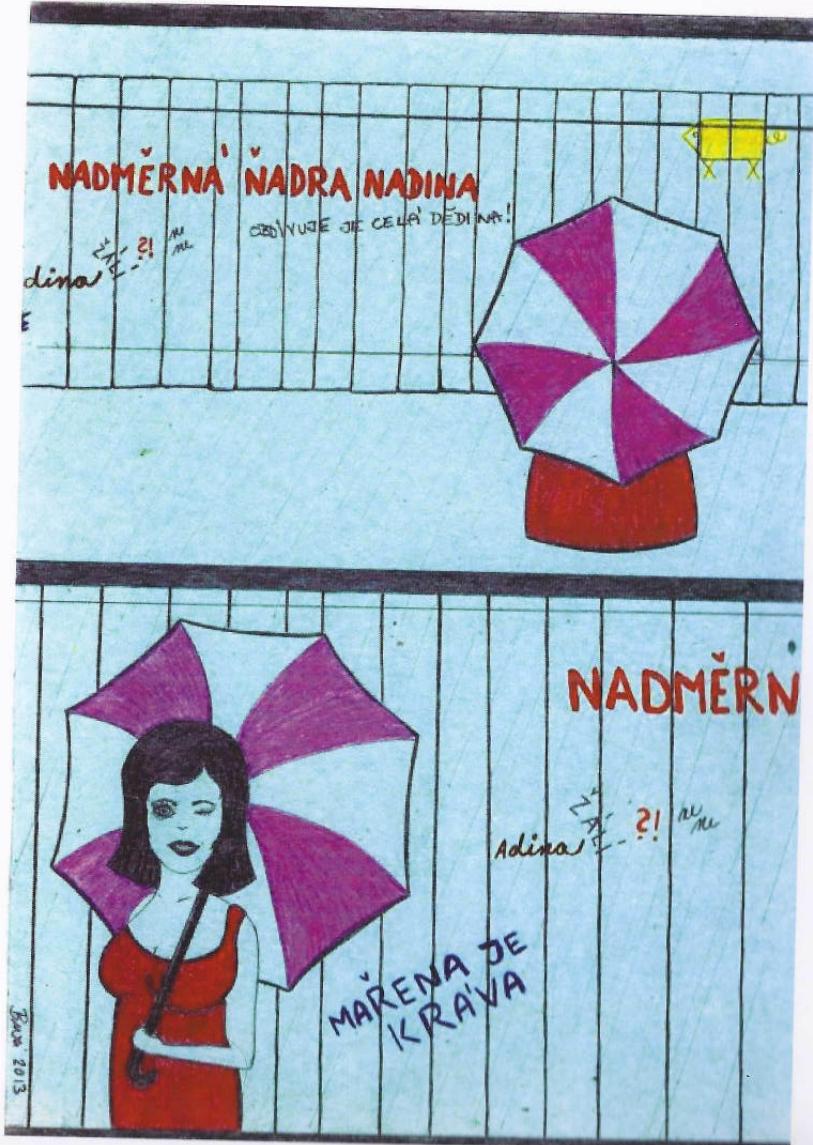

Stereo

kachna.blazni.cz

buri.blazni.cz

Létající škrpály nejlíp oheň podpálí

Šli za Věštkyní. Byla velice velice stará, moudrá a uznávaná. Její vědění bylo tak rozsáhlé, že tlumočila lidem poselství bohů. Vytáhli si poznámkové bločky:

„Ó, Veleuctívaná, co máme udělat, abychom zachránili svět?“
Věštkyně se zahleděla v dál a pravila: „Létající škrpály nejlíp oheň podpálí!“

Překvapeně na sebe pohlédli; věděli, že Madame hovoří zásadně v alegoriích, ale tohle bylo i přesto poněkud komplikovanější, než očekávali. Co když ale ti ostatní chápou a On sám bude vypadat jako blázen? Honem se zase začali tvářit moudře a povzneseně:

„Ó, Převaliká, můžeš to prosím trochu upřesnit?“

- „Ptala jsem se čuvače, zdali kouř papuče.“, zněla odpověď.
- „Aha.“, zatvářili se, jako by vše pochopili: „Děkujeme, ó, Matko Pravd, můžeš nám ještě říci, jaké bude zítra počasí?“

- „Rafan rafnul rafana, leč nebyla to šikana.“

- „Ahá ahá, zajímavé. A myslíš že se ochladí až za dlouho?“

- „Jablko nepadá daleko od slona, neb byla by to pro něj úhona.

To ovšem neplatí v ostatním časoprostoru, kde sloni i jablka padají pospolu.“

- „Tak to je skvělá zpráva. A mohla bys nám ještě objasnit podstatu bytí, když už jsme tady?“

- „Přijde vana, prudký sráz, mroží se pod zem hrabou zas.“

- „Děkujeme. Teď už je vše naprosto jasné.“

„Páni, to bylo opravdu...zajímavé.“

- „Ano, velmi...vyčerpávající.“

- „Interesantní...“

- „Neotřelé...“

- „Delikátní...“

- „Postmoderní...“

- „Popkulturní...“

- „Non-konformní...“
- „Metafyzické...“
- „Anterográdní...“
- „Acidobazické...“
- „Atomické...“
- „Tautologické...“
- „Ontologické...“
- „Antologické...“
- „Agramatické...“
- „Grandiozní...“
- „Rigorózní...“
- „Majestátní...“
- „Majoritní...“
- „Monologické...“
- „Monofonní...“
- „Monotónní...“
- „Monogamní...“
- „Prokrastinační...“
- „Prohibiční...“
- „Prostetické...“
- „Protetické...“
- „Kakofonické...“
- „Utopicke...“
- „Atopicke...“
- „Ordinérní...“
- „Homeostatické...“
- „Homogenní...“
- „Perinatální...“
- „Ortodoxní...“
- „Grafomanické...“
- „Lymfatické...“
- „Asimilační...“
- „Autonomní...“
- „Patické...“
- „Apatické...“
- „Hepatitické...“
- „Řepatitické...!“

- „Přesně tak!“
- „Moje slova!“

A všichni byli rádi, že se před těmi ostatními neprojevili jako naprostí blbci a nevzdělanci a řekli si, že příště, než někam takhle půjdou, si musí nejdříve zakouřit zakázané býlí.

V tu samou chvíli Věštkyně potáhla z dýmky a pomyslela si:
„Zas další blbové! Kdy už to někomu konečně dojde?“

A pak ještě: „Nechceš - li topit se v rybníku, nauč se pít vodu z dětsníku!“

Fantom současné jsem doby
 Hřichy, to je moje hobby
kupříkladu
 kufřík kradu,
 obchoduji bez dokladu
 rozbíjím všem lidem bradu
 střílím do muničních skladů
 píšu sprejem na fasádu
 míchám chlast a limonádu
 kam se nesmí, tam hned já jdu.

Ale za vědomím vzádu
 věřím, že až jednou v Hádu
 spočtou mi všechny ty činy
 a shledají mne sprostou sviní
 že po nás pak přijdou jiní
 lepší lidé s lepším mravem
 já však kradu rád v tom stádu
 mám rád hřichy - a jdu s davem!

když kupříkladu **kufřík kradu**
 a přikládám ho na hromadu
 kde kufřík kufru kryje záda
 a je cejtit benzínem
 stoupá vzhůru moje kláda
 plameny pak jako hasič
 uhasit chci gejzírem

Mezi kloboukem a koněm

Vedle v pokoji sladce vrzá
 Dřevěný kůň od mého postroje
 Ten křupavý zvuk kreslí
 Jako vrzání lesa ve větru
 Jako ladění starých houslí
 Jako elektřina v svetru

Ohlávka pod stolem pohozelá
 Nedává mému já pokoje
 Ještě pár vteřin a skočím po ní
 Opasky připevním podél skrání
 Pokud však toto neučiním
 Byl by tu ještě plán náhradní

Z kredence vytáhnu starou valchu
 S dřevěným rámem a plechovým zvukem
 Budu se vtírat koňovu uchu
 Jsa kloboukem, přilákám ho sem

On pak pod mnou bude houpat
 Ztemnělým starodávným světem
 A teplo po mně bude sahat
 Z tepen, jež vedou mu podél stehen

Zvláštní to stav bytí
 Okamžik než se utrhнем
 Ztišelá zahrada, po soumraku, žítí
 Čas mezi kloboukem a koněm

Jsem

Jsem hladov po vědění neobvyklého.
Přemýšlím přitom,
zda není zbytečné stavět
hráze do vědomí.

Jsem hotov k činům
a přemítám,
zda je nutné hrát si
na nevinného ve věcech citů.

Jsem zvědav,
zda odmlčením získám svět.
A zda šechny obyčejnosti získají
neopakovatelný vhled.

Jsem.
Jsem?
Bývám a možná jsem.

Pouť maniaků

Maniakální pouť melancholických klubíček choulí se
tajně mimo střed zájmu.

V peřinách neznámí v propasti stále, choulí se klubíčka
za svitu lamp.

Mizerní slídilové, fízlové myšlenek, hlídají zájmy
veřejných snů.

Veřejná veřejnost k zblití a k zbití, schoulená klubíčka
stírají slzy.

Po troše vína výpověď pánu, lehají do trávy zbytky
všech snů.

Klubíčka smějí se zatrpkým pokynům, kde šílí pocestní,
kde roste tráva.

Ze země zvedají poslední příkazy, do cely zavřeli dluh
státní moci.

Choulí se klubíčka, nelze je zastavit, při každém kroku
jsou pány svými.

Ab ovo

BÝT JINÝM

jsme jiní, páskou na koberce omotáni –
jsme slušní, přesto zhovadilí, v době, jež se bojí pravdy –
jsme jiní, nožem vyčleněni, jako nádor vypreparováni,
třebaže bujíme životem a zdravím –
jsme jiní, jsme nemocní poznáním, s křížkem na čele,
kráčíme kupředu s požehnáním, jsme hladoví, třebaže uvnitř nasyceni –
jsme do sítí lapeni, s naběhlými žílami křičíme své poloprávdy –
jsme dětmi neviny, jež se k čistotě brodily přes hřich –
jsme odsouzeni, nesem si své dary jako kříž –
jsme čistí, čistší než padlý sníh, přesto smrdíme,
hlavy navoněných panáků odvracejí od nás tvář s výsměchem,
když stojíme na okraji, jsme uboze jiní, vlastní krví nepochopeni –
jsme odděleni rybářskou sítí, tvorové k vyhynutí předurčeni,
ti, jež zvykům nepřivykli, beránčí krví pomazáni –
jsme pouhé chmýří Smetánky lékařské na okraji polních cest,
co čeká jen na Dech, aby mohlo odletět –

23. 5. 2013, Dělnická ulice, Praha - Holešovice
věnováno příteli Rogovi jako odpověď na naše tvůrčí procházky po Praze

Tak já Vám tedy povím, kde je problém.
Nikde.

Jsou lidé, kteří mají problém, ale tento problém si zvolili asi jako člověk, který si koupil za zlatku procházku strašidelným hradem. Jakmile vkročil, již musí projít atrakci celou.

Možná na chvíli uvěří strachu a zapomene, že je to jen hra.
Jsou taky jiní lidé, lidé kteří procházejí zámkem, jako šlechticové.

A moje představivost nezná mezí.
Já například dokonce jezdívám na koni.

Na rameni sedívá mi Fénix.
A jeho popel je moje odhořelá cigareta.
Padá pod kopyta a mění se v oves.

Ještě krok a již zlátne.
A z úst vyndám si nové vejce.

Pták obkrouží nebeskou klenbu
a je-li unaven, sedá mi na rameno.

Je-li pravda, že smrť neexistuje, pak není se čeho obávat, je jen třeba se připravit a vzpomenout si.

Ale já už teď ani nevím, co jsem Vám to chtěl říct.
Že je čas snést nové vejce?

Variace na Nové vejce

Rozbij slupku
hledej Nové vejce
uvnitř toho vejce
najdeš sám sebe

Rozbij slupku
hledej Nové vejce
uvnitř toho vejce
najdi Nové vejce

NOVÉ VEJCE
NOVÉ VEJCE

Nové vejce
se sneslo samo
na zemi!

POTULNÁ

čistá duše, jak se mezi vlky chvěješ obnažena, jako jediná vagína vyholená mezi divoženkami! utíkáš před bestií ve mně, vyděšena nad proměnami bolestné něhy v tak pramálo něžné ohavnosti, jimiž tvoji Lásku dávím přes okraj a splachuji v nevděčnosti -

cestou klopýtáš o kočičí hlavy, jež jsou naříznuty tramvajemi přesně v krcích, spěcháš cizím městem, oslovuješ dělníky potulné totožnou nocí, zalykavým šeptem ptáš se jich, kudy se dostaneš zpátky do Prahy - ale kam bys chtěla utíkat takhle v noci! vždyť všechny ty útěky vedou stejně jen z temnoty do temnoty, když hříchem byli jsme kojeni již od kolébky a z kalichu dopijíme tutéž krev, jež vzápětí proléváme -

já si tě jednou stejně najdu! až ohnivá voda všechny břehy ve mně vymele, až opovážlivé spoléhání přestane na všechno stačit a hadi z ráje proklouznou mi klínem a svoji divokost zahubí v nejhlbší propasti, až všechny darované hřívny střelím do zastaváren a probudím se z blouznění Dionýsovy nevěsty - zpět do ubohosti, pak možná znova tě spatřím, duše čirá, jak nevratně zčernala jsi!

(na Cestě mezi Brnem a Prahou, 22. 10. 2012, 10:45)

Rozhraní

Vypadá to jako vlasy padající přes oči, nejde je však odhrnout, ale pak se to mění v kruhy. Vytržen spatřuji náhle na ulici malého štírka, ovšem jakmile se k němu chci přiblížit, jen pohnu obočím, zalézá tento škvírou kanálu do stoky pod ulicí. Pokleknu vám a dívám se jedním okem pod ulici. Jest tam kupodivu pokoj, který je zcela prapodivně vybaven.

V rohu je starý ohlazelý medvěd, dětská hračka. Je podložený komínem z knih. Medvěd má na sobě brýle a na nich jsou přidělány balónky. Slabý vánek je odklání do strany. Jinak je pokoj čistý a útulný, je dokonce vytapetovaný plátěnou tapetou s pruhy. Uprostřed pokoje není stůl, ale ubrus, váza a květiny jsou na zemi. Místo koberce je tam stejná dlažba z kočičích hlav, jako tady u mě na ulici. Jisté je jenom to, že tam něco dýchá, ne, možná jsem to já, protože můj nos je zvědavostí ke kanálu zcela přitištěn. Možná se zvuk uvnitř odráží a pak se opět dere k mému uší. Ve vzdálené části pokoje je vidět jenom tmu, ale slyším cosi jako tekoucí vodu.

Ze tmy něco se blíží a již rozeznávám vůz jedoucí po dlažbě a pak v rychlosti projíždí černý kočár pokojem z jedné strany na druhou a tam naráží do opřených madrací. Ten vůz není velký, asi tak pro tříleté dítě.

Potom mě něco vytrhlo z pozorování, podivný praskavý zvuk na ulici... Jak jsem se za ním chtěl otočit, uviděl jsem zvláštní věc: Rozhraní mezi tam dole a ulicí je tenké jako cigaretový papír. Žádné patro. Pak vidím, že praskavý zvuk vydával zlatohlávek, který si nohama čistil krovky. Náhodou s sebou mám dalekohled, a tak jsem ho otočil a jal jsem se ho pozorovat. Jeho chlupy jeví se jako biče, jeho oči jsou temné kameny, vykulené a výhružné, je vidět, jak dýchá a v ústech má dýmku. A najednou se nad ním objevuje obláček, bublina z komixu a tam je napsáno: „CO ČUMÍŠ!“

Cesta zpět

Po prachu cest vrávoravě, s výrazem obelhaného děcka, vracím se dnes za tebou, prolhaná matko vši hrůzy.

Tví ulhaní synové podepisují další smlouvy pro otroky vlastního rodu.

Tvé vykutálené dcery se prodávají za stále výhodnějších podmínek.

Po prachu cest vrávoravě, po nedělním obědě pozbyl jsem soudnosti a vrátil se k tobě.

Za doprovodu trávy a ptačího zpěvu, spatřil jsem hrůzu tvých vrcholných skvostů.

Ó matko hrůz, tvé dlaně jsou zašlé prachem mrtvých duší.

Tvá hlava je snem pro nezaplacené životy, pro zbité děti revolty.

Matko lživá, nejsem tvým synem, tvým produktem, tvou loutkou v šumu magazínů.

Matko zaprodaná nevydařeným pokusům, nelítostným obchodům.

Tebe zavrhuji, po tobě plivu s klidným svědomím člověka naplněného.

Můj návrat, ó matko, je poslední plivnutí do tvé pobledlé tváře. Pánové mamonu si hladí břicha, líbají své dokonalé ženy, přejíždějí po hlavě ukřížené budoucí dovednosti ratolestí bez názoru.

Matko hrůz, vracím se ke stromům, vracím se k pravé rodiče mé existence.

Po prachu cest vrávoravě, nikdy zpět a vždy s hlavou zpěvnou vracím se k tobě, matko, matko hvězd a hlíny.

Vracím se, zapadám na samý počátek kroků.

Chci být dobrým synem.

Chci jen s tebou se milovat a pro tebe plodit děti.

Ó matko, jen s tebou, tvým věčným objetím lze ještě na čas zastavit a zhluboka dýchat prach, který zbytečně nevíří.

Postava v mé bytě

Jsem již několik dní zavřený ve svém pokoji a chut' vyjít ven na denní světlo se stále nedostavuje. Po posledním výletu do společnosti jakoby ze mě vypрchala veškerá energie. Při letemém pohledu z okna mě sužuje rozmrzelost. Představa, že bych měl vyjít z pokoje, z bytu, sejít těch pár mizerných schodů, otevřít dveře domu a vyjít do světa opět na své obvyklé cesty, se stává příčinou mých depresí. Telefon jsem musel vypnout, stále mi někdo volal, psal a snažil se mi poradit, jak naložit se životem. Nenávidím lidi. Jsem zavřený v malé místnosti, kde se kupí nepořádek. Mám tu též spoustu knih, ale netoužím ani po jedné. Myslel jsem, že využiju své samoty k nějaké tvorbě, avšak cokoliv, co napíšu, musím hned zničit, slova, která volím, nestojí za nic. Voda stále teče, ještě minimálně měsíc půjde i proud, a tak alespoň poslouchám své oblíbené desky vážné hudby, populární hudební opovrhují. Bez jídla vydržím, myslím, ještě docela dlouho, představa, že bych měl do svých úst vložit nějakou odpornou hmotu, vyvolává časté zvracení.

Někdo zvoní u dveří, mám to vnímat? Nakonec přeci jen vstanu ze své stabilizované polohy a kráčím ke dveřím, otevírám a zdravím sousedku. Je to čiperná důchodkyně dávno po osmdesátky. „Pane Koš, já jsem se jen přišla zeptat, jestli je u vás vše v pořádku, lidé z domu o vás mají starost.“ „Nemusíte mít starost, hůř mi snad ani být nemůže, ale zatím jsem bohužel naživu, až zemřu, dám vám vědět.“ Načež sousedce zavíram dveře před obličejem. Nikdy jsem v domě nikoho nezajímal a najednou tolik starosti. Nejspíše by se sem chtěl nějaký známý či příbuzný kohosi z domu nastěhovat a jen s napětím očekávají mou smrt. Neodpustil bych si, kdybych někoho potěšil svou předčasnou smrtí. Budu muset ještě nějaký čas vydržet. Nebo se tu ještě nabízí možnost vyhořet, měli by s tím bytem alespoň zbytečnou práci a já bych se snad konečně objevil v novinách. Sice by to nebyl můj vytoužený článek „Roman Koš, slavný spisovatel, opět křtí novou knihu, která je už celé měsíce s napětím

očekávána,“ ale na druhou stranu „Podivín uhořel ve svém bytě v Pražských Holešovicích“ nezní též zle.

Vracím se zpět do pokoje ponořen do chmurných myšlenek a nevšímám si postavy na své posteli. Sedám si ke stolu a sesypávám zbytky tabáku do papírku. „Kdybych měl alespoň peníze na drogy, svět by byl trochu zábavný. Utahuji papírek a zapalují narychlo zhotovenou cigaretu. Postava na posteli mě se zájmem pozoruje, já o její přítomnosti stále nevím. Stihla mě vzácná chvíle, v hlavě se mi uspořádalo několik dle mého názoru zajímavých myšlenek, které by stálo za to zaznamenat. Opět tedy vstávám ze židle a snažím se najít kousek čistého papíru. V tu chvíli si povšimnu postavy na své posteli. Jen lehce zaskočen zamířím k ní a sedám si po jejím boku. Postava se usměje a vstane. Z mé skříně vytahuje oblečení a já si všímám, že mi je velmi povědomá. Sedím na posteli jako přikovaný, nezmohu se ani na slovo. Mlčky pozorují, jak postava odchází z bytu. Slyším ještě, jak na chodbě zdraví sousedku a píská si známou melodii. Já nemám přátele, ale tato postava jich bude mít jistě mnoho.

Praha Holešovice, 12.7.2013

Podzimní sarkasmus

Podzim zas mi líže ztuhlá varlata
 jazykem svým drsným pálivým od soli
 podzim zas zapíjí kukačí mlád'ata
 zpívá jim tu píseň, že všechno přebolí

Dým z kanálů houstne jako dětská kaše
 zpitomělí ptáci dávají mi vale
 s idiotským úsměvem mága Mrakoplaše
 za posledním hejнем utíkat chci cvalem

Podzim zas mi líže varlata i duši
 pozval jsem ho k sobě v noci na oběd
 jako správný host sněd vše, co se sluší
 vylízal i mozek - teď' tupě civím vpřed

Dým z kanálů houstne, havrani se smějí
 za olšanskou zdí když sobě ulevím
 na místech, kde předci tiše v zemi tlejí
 zatím co já močím, oni serou na podzim!

Lada

Klady

J.Lady:

Ukazuje nám, že zima nemusí být hnusná.

Vady

Lady:

Lidé na jeho obrazech mají hranaté prsty.

V e c n á

U k a ž m i s v ũ j p y j

a p a k z t o h o t y j

Ty to budeš mít v životě jednoduchý!
 Zjistíme, pro co ses narodil,
 v čem jseš génius
 každej jsme přece na něco!
 A to pak hezky vypiluješ
 a budeš za to dostávat peníze.
 Budeš mít práci, která Tě bude bavit
 a díky tý spoustě peněz i spokojenou rodinu.

To, co ke mně přivál vítr

Udělejte z něčeho, co jste se naučili, pravidlo, a
 zemřete.

Udělali-li jste si pravidla, už jste mrtví. Jste omezení.

Jak já jsem to poznal, nezáleží na tom, co řeknete, jaká
 slova zvolíte.

Zkoušel jsem různé věci říkat lidem různými způsoby
 a jak jsem to poznal, pokaždé se zachovali tak, jak
 sami chtěli, pokaždé slyšeli to, co sami chtěli. Jaký to
 má význam? Vše a každý si dělá to, co chce. Každý si
 jde, kam chce, jako ryba ve vodě. Buď vyplníte pros-
 tor, nebo ne. Jediné, co je srozumitelné, je van větru.

Prosím nebo děkuji, komu na tom záleží?

Upperground

Pro nedostatek místa jinde zakotvili jsme v uppergroundu – to je směr, který má budoucnost. Upperground, kdepak underground. Upperground jde přes, ne pod. Je to positivismus, který překonává odumírající mainstreamem.

Jde o nový směr, „Upperground“!

Když ho přirovnám, rostoucí stromy v lese a všechno křoví a rostlinky, zkrátka všechna porostová patra, jak nás to na základce učili, jsou upperground. Všechno listí na zemi a větve a suchý stromky a kmeny a loňská tráva a bylinky a jehličí jsou mainstream.

A funguje jak? Smysl uppergroundu je především v tom, že kaše na mainstream, podle toho se pozná, a dělá to, aby mohl volně růst. Kaše na něj proto, protože mainstream prostě není důležitý, je to prázdná sláma. Takže upperground například kaše na daně, v pozitivním slova smyslu, a ještě se tím netají a investuje tam, kde sám uzná za vhodný – koho baví platit daně a vidí v tom smysl? Kaše na morálku a kaše na vše naučené nazepaměť apod. Nevykřikuje to, ani netají. Ví, že daně jsou hezčí název pro výpalné, a nebojí se.

Upperground se baví a dělá, co ho baví, nestará se o to, co bude zítra jist a pít, protože má jeden druhého, a vesele se zelená, jak koruna stromu. Miluje se, plodí, baví se a tvoří, nezná strach – to je nejdůležitější – a nezná vinu. Mainstream je slepý vůdce, říká „vidím“ a nevidí nic. Říká „tos udělal špatně“ a „mělo to být takhle“ a soudí. Říká to, aby se udržel u koryta, je to lež a klam, balamucení. Říká: „Musíte tohle, protože jinak...!“ Kdežto Upperground, jo kámo Upperground, tak ten Upperground, o kterýmluvím, říká: „Hele, teď vidím tohle, hmhm, hele a teď zas vidím a dělám tohle, to je skvělé.“ A všechno tvorstvo se společně hýbá, jak vlny v oceánu, jako se kývou stromy v lese, bez donucování a bez nátlaku.

Upperground si mainstreamu nevšímá, kaše na něj, nedbá na pohružky, nedbá na ostých a na „hele, oni nosí tohle.“ – on totiž ani neví, co

zrovna nosí, ví, že si to na sebe vzal a proč, a už nad tím nepřemýší, a ví, že je tím, kým je – a je to absolutní štěstí a osvobození.. tak podle toho se pozná Upperground. Upperground je ta nejsnadnější věc na světě, je to totiž jen tak se chovat přirozeně. V Uppergroundu tě nikdo a nic k ničemu nenutí. Všichni si všechno dávaj a na nic nedbaj, když se něco naskytne, udělaj to, když cítí vítr, užívaj si to, když cítí teplo, taky si to užívají, ve společné shodě, společně se cítí dobře.

Jak by to taky nebylo absolutní osvobození, když je to absolutní svoboda.

Když děláš jenom to, co je nasnadě, jak by ti to taky mohlo vadit.

Upperground ničím netíží, ničím netlačí, protože žije jako přirozenost, o tom, co se stalo, o tom už neví, zapomněl na to a baví se tím, co je teď.

Upperground je svoboda, protože říká a dělá zrovna teď a právě tady to, co si myslí. Bez postranních myšlenek, bez cíle lhát.

Je zajímavé, že o Uppergroundu už se ví, ví se o něm už stovky, ba tisíce let a možná víc. Pojďte být v uppergroundu! Je tady. Zapomeňte na chování, na morálku, na zákazy a příkazy, na to, co se smí a co ne, co je slušné a co ne. Myslím, že nejprve je třeba se osvobodit, shodit ze sebe listí mainstreamu, shodit ze sebe ty popruhy, ať si je táhne, kdo chce, výmysly tlouštíků. Těch, kteří bezdůvodně zapřahávají lidi a otročí je. A není to tak těžké, když najdeš mě, já najdu tebe. A když už se spolu shodnou dva.. víc než dva, deset, a dvacet, padesát.. a shodnou se dva.. tak tam to jde a tam je opravdovost.

Ty vztahy.

Aby mě nikdo nemohl nařknout, že neoprávněně přičítám mnohým lidem nějaké názory, pro jistotu jsem (ve vlaku, což tomu, pravda, dodává nezvyklou děsivost) vyslechl následující telefonát:

„...tak já Ti to teda vysvětlím. Když jsme spolu začínali, když jsme začínali VZTAH, nějak jsme se dohodli. Dohodli jsme se, že když se někdo z nás vyspí s někým jiným, že je konec. Tak doufám, že sis to užila. Jo? Tak čau.“

Tomuto se velmi výstižně říká vztah. Vztah je vymezení rolí. Láska je něco poněkud odlišného, ne-li protikladného. V Lásce přeci nerozdělujeme prostor na množiny já a ty – na množiny bez průniku. V Lásce není: „To je tvůj problém.“ Není v ní: „Když ty takhle, tak já takhle.“ Je v ní to, čemu starý Platón říkal účast. Nebo čemu se říká soucit. To, že bytosti jsou v podstatě jedna bytost, a navzájem v sobě tuhle jednu bytost poznávají.

A je jasné, že něco takového není vztah mezi bytostí A a bytostí B z množiny ne-A; že to není něco takového, jako vzdálenost a úhel mezi dvěma předměty (tomu se říká, že jeden je vůči druhému umístěný relativně, to je vztazeně).

„Oboustranně výhodné dohody“ se konají tam, kde je málo Lásky. Protože, tak jako na kazetě, strana A není strana B. A co Vy? Žijete v Lásce, nebo ve vztahu?

O fungování

Je docela zajímavé, jak věci fungují. Ještě zajímavější je, zdá se, když věci nefungují. A jak fungují rady k obnovení jejich funkčnosti. To se týká jak věcí hmotných, jako jsou počítače nebo mobilní telefony, tak i „věcí-nevěcí“, jako jsou vztahy, společnost, rady... Ovšem mnohokrát jsem si povídala, že i lidé jsou vlastně věcmi, nebo se jimi alespoň cítí být, nebo častěji, považují se za ně navzájem.

Nedávno jsem zaslechla opravdu hluboce zúčastněnou otázku. „Tak co Jana, už funguje?“ ptal se ten starostlivec a já jsem se tomu usmála. „Hele, tak vy spolu fungujete, jo?“ ptal se zase někdo jiný na nový vztah svých přátel. A vlastně už mi to ani k úsměvu nepříšlo.

A vlastně už ani nechci tu úvahu rozvíjet, protože vždycky, když se o to pokusím, mám pocit, že asi funguju na nějakém fakt díváným principu.

Reklama

Make up 350,- Kč, večeře s pratnerkou 500,- Kč,
sračka – k nezaplacení.

Na všechno ostatní je tu OpenCard!

.....inzerce.....

O reklamě, která se prozradila

Kultura – tak říkáme něčemu, co nás vymánuje z „války všech proti všem“, ze „zvířecí“ dravosti, všeobjímajícího strachu, jestli se na mě dostane, z tohoto sobectví, s nímž se rodíme. Pozorujeme-li někde tuhle válku, nenacházíme tam kulturu. Kulturu naopak potkáváme tam, kde spatrujeme symboly. Symboly znamenají komunikaci. Symboly odkazují. Odkazují na něco, co spolu sdílíme, tj. společně nám o to jde, považujeme to společně za hodnotné. Jakýkoliv výraz kultury je odkaz na sdílené hodnoty.

Tenhle odkaz je ale vždycky věc, válející se ve světě. Zatímco hodnotu či smysl nejdé jen tak vzít a ohnout, kovový kříž ano. Podobně i význam nějakého slova. Odkaz se kazí tím, že se vytrhne ze svého kulturního kontextu a stává se opět pouze tesákem šelmy. Této korozi kultury se říká korupce.

Odkazování je samozřejmě zásadní v náboženství. Už to, že jde o to-a-to náboženství, znamená, že příslušná církev nebo společenství archivuje ten-a-ten odkaz, chrání ho proti korozi, korupci, v křesťanské terminologii svatokrádeži. Svaté, odkazující předměty nejsou na prodej.

Korupce je, když se snažíme přetavit symbol v platiidlo. Podplácení úředníků je jen jedna forma korupce či kulturní prostitutice (slovo prostitutice snad prý původně znamenalo vystavit na prodej, takže vlastně do výlohy). Ale také v uplácení vždycky jde o kulturu. Jinak by to byl prostě jen obchod – proto ti, kdo si zakrývají oči před existencí kultury, nechápou rozdíl mezi korupcí a obchodem.

Korupce, to je zastupitel, který pro sebe či známého prosadí zhodnocení pozemků, přičemž zabije smysl územního plánování. Je to kapela, co po první kvalitní desce začne hrát lábivé bláto. Je to díl Simpsonů na objednávku hvězdičky popmusic. Je to učebnice na gastroškolách

s reklamami od Vitany v textu. Bordel nesoucí jméno Leonarda Da Vinciho.

Tam, kde je kultura, používají lidé řeč ke sdělení. Kde je korupce, zneužívají lidé symboly k manipulaci. To, co používá formu věty, není už řeč, jen kupříkladu kňučení.

Tam, kde se manipulace obléká do šatů nejdůvěrnějšího přítele, je také nejvíce zřejmá: Když Vám někdo úctuje úroky se slovy: „Nemusíte se o nic starat“, když Vám nabízí „peníze do Vašich penězenek“, nebo když si přečtete, že nějaký produkt doporučuje sám Pán Bůh. Snaha manipulovat se tu odhaluje jako sobectví (neláska), nesdílení, nedůvěra, ztráta společného základu komunikace, odcizení bytosti, samota.

Na pomezí sdělení a zneužití symbolu se pohybuje reklama. Ta zdravá, a snad můžeme říct kulturní reklama, nemá jiný záměr, než uvést něco (co věříme, že je pravda) v obecnou známost, například že František umí opravovat kola. Lze-li něčemu s takovým dobrým záměrem říkat reklama, nevím. Etymologicky to vypadá, že re-clama je opakované-vyvolávání, jaké slýcháme v orientálních krajích: Čajčajčajčaj! Tam jde o to, aby volání zaslechli všichni procházející. Když v rádiu slyšíme opakovat značku, záměrem je, aby se nám vryla do paměti; to už se posouváme k manipulaci.

Lidská společnost s korodující kulturou produkuje reklamy, které ohýbají symboly. Jejich záměr je pak sobecký. Může jít vyloženě o lež, anebo je to lež až v důsledku, prozatím je to manipulace významem slov a zastiňování něčeho.

Kupříkladu se korumpuje instituce daru, když se namísto „v ceně“ říká „jako dárek“. To je dovršeno re-clamou – opakováním-vyvoláváním

– pleonasmem v sousloví „dárek zdarma“, což znamená dárek darem – tady jakoby plus a plus měl dát míns: dozví-li se člověk této korumpované civilizace, že něco „dostanete darem, a to tak, že darem“, už vytuší, že tu o žádný dar neběží (oproti tomu stařec, vychovaný v době neponičených symbolů, nic vytušit nemusí). O co tu ale běží, když ně o dar? O něco, co nám nechtějí prozradit.

Výsledkem je absurdní reklama, ve které se „sděluje“ něco naprostě zřejmě nepravdivého, a zeptáme-li se, co jsme se opravdu dozvěděli, zjistíme, že jen to, že je tu něco, o čem prodejce nechce, abychom se dozvěděli. Přitom i toto tajemství je pravděpodobně dost průhledné: že mu vůbec nejde o Vás, jen o sebe. Takže ve výsledku odolní už vidí na reklamních panelech jen hlavy krve�ačných šelem a kňučících psů, říkající: „já chci tvoje peníze“. Lačnost.

Příkladem může být reklama, kde je odříkavý život mnichů shazován za cílem výdělku banky, která jim, údajně z toho nadšeným, nabídne spojení na přepychový důchod. Nebo jiná, kde telefonní operátor občuje s ideály hnutí hippies.

Když je to takhle zřejmé, uvědomíme se, že brojit za dohled nad archivováním symbolů, za represi, která zajistí jejich ochranu, by nemělo smysl. Tím by se naopak odpoutala pozornost od hodnoty, na níž tyto symboly odkazují. Jediné, co lze proti korupci dělat, je kultivovat. Odkažovat na hodnotu novým i starým způsobem, protože pokud ta potom má místo v našem vědomí, nic svatého nám nakonec nemůže být ukradeno a každý pokus námi manipulovat bude směšný. S úctou k tomu, na co je odkažováno, přijde postupně i pochopení pro mnohé odkazy. Tak se kulturně kultivujeme – a zanecháváme korupce.

Klidně říkejme, jak je oblíbeno, že problémem naší společnosti je korupce. Ale vezměme v potaz, že vyjma velkých mudrců jsme zkorumpaní – kdykoliv chceme někým manipulovat, kdykoliv s ním jednáme neupřímně. Aby se společnost z korupce uzdravovala, je třeba probouzet v sobě láskyplnou starost o kulturu.

m e d i á l n í d ž u n g l e

Hrdina

Fenomén Fenoman!

Líná!

Na zloduchy je jako pes!

Hárá!

Přijde na tě Papež

Papež je skřítek,
který neposlušným dětem spapá jejich jídlo.
„Nerýpej se v tom nákypu!“
říkávala mi maminka.
„Zavolám na tebe Papeže!“

Podobojí

Podobojí je část povrchu psa
krytá obojkem.

Použití ve větě: Haf, haf, svrbí mě podobojí.

Obhajoba

Obhajoba je prastará, mírumilovná lovecká technika.
Vynalezli ji Indiáni kmene Čerokí, kteří,
jak známo,
žijí v těsném sepětí s přírodou.
Příroda a Čerokí jedno jsou.

Jelen wapiti se toulá šumícím hvozdem.
Čerokézové jej několik dní neúnavně stopují.

Náhle se zvíře zastaví.
Pohlíží do krajiny.
Rozjímá.
Lovci se potichu a klidně vyřítí z kroví.
Polehají si kolem stojícího jelena.
Prostupuje jimi mír a moudrost.
Sosny šumí.

Indiáni dlouhé hodiny pokojně hajají okolo majestátního tvora.
V duchu zpívají zapomenuté písň.
Jelen pocítí jejich sepětí s přírodou
a odevzdá jím své maso.

Běžím

„Tati pozor!“

Běžím. Všude okolo je tma. Běžím ze všech sil. Běžím. Jako bych běžel už celé hodiny. Běžím. Za zády mám slunce. Běžím. Dvě. Slunce. Běžím. Nejasně cítím, že o život. Běžím. Za zády mi žhnou dvě velká slunce. Běžím. Plíce nestíhají. Běžím. Píchá to. Běžím.

„Tati!“

Nerozumím tomu zvuku. Běžím. Ale cítím z něj naději. Běžím. Už nemohu zrychlit. Běžím. Už nemohu běžet rychleji.

„Tati... prosím!“

Běžím. Jako by měla přijít bouřka. Běžím. Musím. Běžím. Kam? Jako blesk z čistého nebe.

„Prosím... NE!“

Běžím. Běžím. Běžím.

„Tati...“

„Drž hubu a běž ho naložit. Snad bude mít dobrý maso, když vydržel tak dlouho běžet.“

2 plaváčci

1.

Právě začíná měsíc
kdy hračky tonou v řece
pomyslelo si děvčátko

Smuteční vrby hladily
hladinu
srpen čechral jejich vlasy
a vodou se nesly hlasy

hravé a veselé
dětské i dospělé
a jeden hrdební

„HOLČÍČKO“

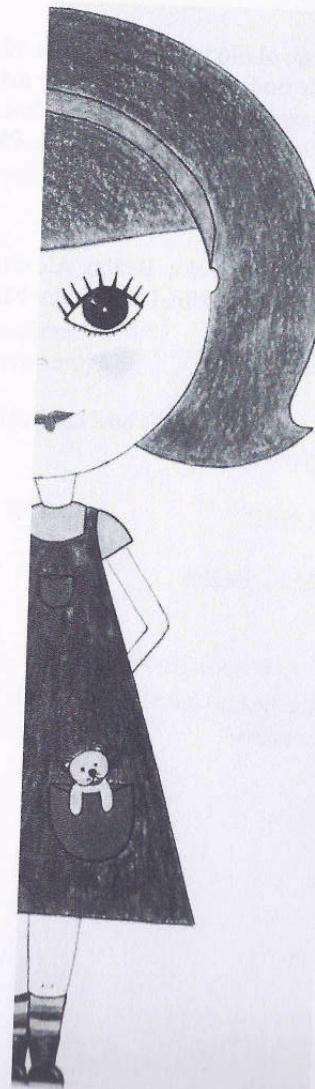
ozval se vedle ní

a stromy trnuly
když děvčátku
vodou ztěžkla sukýnka

„HOLČÍČKO!“

rval
až vrbám brvy rval

jak se jich držel
medvídek z plyše
s dírou na bříše
Neutronul

1. plaváček jinýma očima

Kusy vnitřností
vířily po hladině
v pravidelných spirálkách
vytvářely prazvláštní
trojúhelník
snad z rozmaru větru
snad aby lépe odolaly
němým hubám ryb

Zející ránu
opouštely další části
hrudník se zvolna hroutil
v mrtvolně temných očích
jako (o) život běžely břehy

mokro, smrad, rybina
a v tlamě místo mince
od štíky šupina
vstupenka do Hádu
bez dětí, bez něhy

2.

Právě mi začal rok
kdy hračky trčí mezi světy
pomyslel jsem si kráčeje
nábrežím

Bylo z Tebe vidět
jen omrzlé
medově zlaté bříško
a nos černý
jako uhlík sněhulákův

Propadl jsi se nadosah
od programu kina
ne však nadosah od břehu
Co že to tenkrát hráli?
Ale co, vzala to voda

A Tebe taky
led byl tenký
nikdo nevolal
já tě tam nechal
a v teple domova
přemýšlel
aha
Občan Havel

Podvečer v zahradě

Voda lesknoucí se v zapadajícím slunci slibuje lepší zítra pro vše živé. Jsme tak mladí a tak čerství. Hledáme své právě rozkvétající druhé poloviny; své staré smutky odkládáme na kompost včerejška. Ještě budou užitečné. Mohou být.

Den se svými stíny pomalu pokládá hlavu na polštář hebký jako kočičí kožich.

Přinášíme pro dnešek poslední oběti na oltáře svých bohů a bůžků. Pobavíme je svými plány na večer. Stejně se zas rozplynnou v kouři.

Pastýř zahání své ovce do ohrady a těší se na lože.

Je to tak prosté

Hýkání

Svět, sto vět.

Běduje stará, je zle, kosti o sebe dřou, skřípou jako porcelánovou vidličkou po albalu.

Běduje mladší, je zle, stará naříká a jí život schne.

Běduje mladá, je zle, chytla to do krve a svařila ránu. Je pozdě.

Každý si mele to svoje maso. Jen Ema ne.

Obě dcery jsou Věrka, každá s jiným jménem, každá s jiným plyšovým zvířetem, každá se stejným genem.

Věrko, běž se najist, takové jste pohublé, ouvej.

Sto řečí letí kolem stolu, nikdo ANI MUK.

Doma

Bledě oranžová zář nad městem dává tušit život ve všech jeho podobách.

Kolik lidí teď zažívá to, co já?
Ty, my, vy...

Každý člověk v té sídlištní hloubce pod balkonem má svůj příběh všichni ti Petrové a Kláry z drátěných šaten jsou dneska tátové a mámy a jejich děti mají neobvyklá jména a svoje vlastní příběhy zatím jen v kvovíjakých šatnách a nad domácími úkoly.

A rozviklaní staříci močící na rohu proplouvají časem vyzbrojeni nakyslým zápachem a tomu kolem už neublíží. S bušícím srdcem odolávám chuti zeptat se ho na jeho příběh.

A teď pozdě večer při pohledu z výšky jedenácti pater očima objímám betonové obry spolkli moje kamarády z dětství a přesto se v jejich stínech cítím doma.

proste mladou zrzavou blondýnu s velkýma očima
tu, co se směje bez zavazadla
vedle který se probouzíš a nebyla tam, když jsi usínal
nemá ráda sprostý slova a miluje líbaní
nechává vzkazy na papírcích od cigaret
a pak kytky s dědečkem na zahradě
nevrací knížky a nezná včerejšek, když poskakuje u řeky
blikají na ni otlučený auta na pozdrav a ať si nastoupí
a oblouku mostu se zatím stýská, než se tudy zase projde po kladině
svítání je tento týden obzvláště pěkné, říkala
a někdo je otlučený korálek na zápěsti
v hospodě si prý nic nedá, jen se posadí, shání psa už od včerejška
vykročí do kraje holýma lýtkama

paní vy jste pila
z u b a t á
a všechna vaše vnoučata
s e k e r y

Nespatřit okraj světa je jako
žít v příbytku bez oken

Obsah textové části

Knihovny	
Praktické řešení obtížné situace	6
Tramvají v pravý čas; Rozloučení zaměstnance...	7
Nová dobrodružství Formiru	8
„Kde budeme rodit?“	10
Noci	11
„Sraly nám na ně mouchy,...“; Zapomenuté kolíky	12
Kopretiny nech na hlavě	13
Dřevorubci	14
Dělnické automaty	15
Něžná; Variace	16
Poledechy	17
Jednou, Jarní kýč	18
Anežka	19
Jen jednou	20
Stačí vyjít ven a dobré se dívat	21
Co si vzít s sebou na boj s kravařáky	22
Včelí muž	23
Unik, část 2.	24
Hamiž; Sportovec	25
Držitel	26
Labutě trhají se z oprati	27
Jarní	28
MHD stránka	29
„No, ráno jsem se probudil...“	30
Tak by	31
Nejsvětější nyní	32
Nepovedená pohádka; Pohádka ze Staré Lhotky	33
AGRO stránka	34
Létající škrpály nejlíp oheň podpálí	35
...kupříkladu kuffrík kradu...	36
Mezi kloboukem a koněm	37
Jsem	38
Pout' maniaků	39
Být jiným	40
Ab ovo	41
Variace na Nové vejce	42
Potulná	43
Rozhraní	44
Cesta zpět	45
Postava v mém bytě	46
Podzimní sarkasmus	47
Lada; Věcná	48
Neboj se, dítě; To, co ke mně přivál vítr	49
Beseda bez názvu	50
(William, Fanky, Nesmyslon, Tryskáč)	51
Mediální džungle	52
Turdův slovník	53
Běžím	54
2 plaváčci	55
Podvečer v zahradě; Hýkání	56
Doma	57
„proste malou zrzavou“; „paní vy jste pila“	58
(aforismus)	59
	60
	61
	62
	63
	64
	65
	66
	67
	68
	69
	70
	71
	72
	73
	74
	75
	76
	77
	78
	79

Tallinn - na troskách věznice

fanky.blazni.cz

Mladí se těší dobrému zdraví
Nový svět pohání ten starý
i když kdo ví
Stáří zná mravy
a možná, že
starý svět pohání ten nový!
Kdo ví?

Nová zeměkoule kodrcá v žebříňáku
Neví.
Nezažila válku.

Okamžik I

nesmyslon.blazni.cz

Z přetržený šnůry se sypou korále
Některý věci jsou léta neměnný
Rozpraskaná hlína volá po vláze
Její oči jiskru neztratily
Vlasy se obarvily moudrostí let
Věci vetešnický
Co vy mně budete vyprávět?!

Mysli si zátiší.

Na pozadí stáří
na popředí pozadí mladí
Vprostřed jakoby něco schází
Nikoliv.

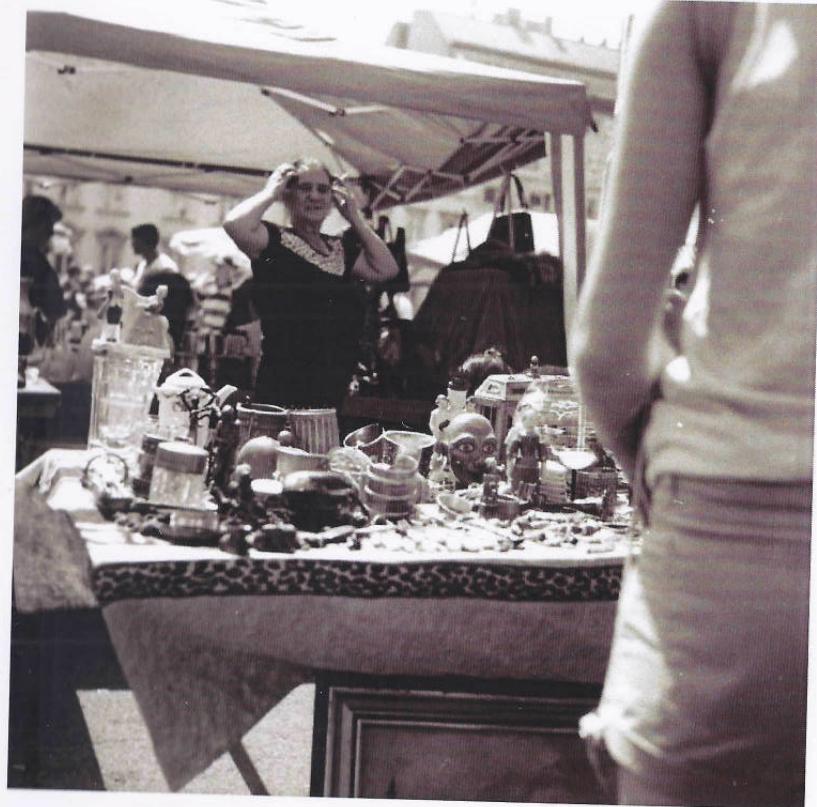
Je tu harampádí.

Věci cestující časem,
poslané myšlenky.

Vítejte v kurzu telepatie paní Zdenky.
ruce na spánky
ted' to bude trochu funky.

Kožené náramky, bronzové sošky a činky
šminky od pramaminky
pro mladé fenky

Ženská moudrost se šíří bez použití slova.
Mistrině Joda bude předcvičovat.

Okamžik II

nesmyson.blazni.cz

Poslechni, člověče
postůj, nic ti neuteče
Mám srdce v pravý
ruce
Kde mám srdce?
Na dlani přece
Kde ho máš ty,
člověče?

Okamžik III

Invaze

houba.blazni.cz

AA-260547-1

16230

dobrý kanál

